Candid

Peștișorul de aur

EDITURA GARAMOND

PEȘTIȘORUL DE AUR

COLECȚIA „CANDID“

Coperta:
VAL MUNTEANU

ISBN: 972-9217-15-X

PEȘTIȘORUL DE AUR

Povestiri chinezești repovestite de
EUFROSINA DOROBANȚU

EDITURA GARAMOND
BUCUREȘTI, BULEVARDUL CAROL I, NR. 68

PEȘTIȘORUL DE AUR

Trăia odată un pescar. Într-o zi, mergând la pescuit, în plasa lui s-a prins un peștișor de aur. Când a întins mâna să-l scoată, peștele a sărit înapoi în apă. Supărat, pescarul s-a întors acasă, dar gândul lui era numai la peștișorul de aur.

În fiecare zi, când mergea la pescuit, tot ce aștepta să-i cadă din nou în plasă era peștișorul de aur. Au trecut așa trei ani. Pescarul, tot vânzând pește, a agonisit ceva bani și și-a deschis în târg o prăvălie, dar nu uitase de peștișorul de aur.

După un timp, i-a murit nevasta și pescarul s-a însurat din nou cu o femeie care avea un băiat. La început, pescarul a îndrăgit băiatul, cu timpul însă și l-a scos de la inimă, înstrăinându-se tot mai mult de el.

Într-o zi, băiatul i-a spus mamei sale:

— Mamă, vreau să mă duc și eu la pescuit.

— Ești prea mic pentru treaba asta, i-a răspuns mama. Dar băiatul nu a ascultat, a luat plasa și a plecat la pescuit. Doar a aruncat plasa în apă și când a tras-o afară în ea se zbătea un peștișor de aur. Băiatul l-a scos din plasă și a plecat acasă. Pe drum se tot gândea: să-l vândă sau să-l mănânce? Și dintr-o dată i s-a făcut milă de el, s-a întors din drum și l-a aruncat în apă.

Câțiva copii care-l văzuseră s-au dus îndată la tatăl băiatului și i-au povestit întâmplarea.

Auzindu-i, acesta s-a mâniat foc la gândul că el așteptase de atâta timp să prindă din nou peștișorul de aur care ar fi putut să-l îmbogățească. A luat un cuțit, l-a căutat pe băiat și i-a zis:

— De ce i-ai dat drumul peștișorului de aur?

De frică, băiatul n-a scos o vorbă, iar pescarul clocotea de furie.

— Să știi că pentru mine peștișorul de aur prețuiește mai mult decât prețuiești tu! Și se pregătea să vâre cuțitul în el.

Mama băiatului plângea și se văicărea:

— Cum, pentru un pește vrei să omori copilul?

Dar degeaba. După multe rugăminți, aceasta i-a spus:

— Dacă tot vrei să-l omori, omoară-l la noapte, să nu te vadă vecinii!

Și pescarul s-a învoit.

Mama, plângând, și-a îmbrățișat copilul, apoi i-a zis:

— Du-te cât mai departe, înainte de a se lăsa întunericul! Și i-a pregătit lucrurile pentru drum, sfătuindu-l: Băiete, pe drum să ai grijă cu cine te întovărășești.

Băiatul, fără a zice nimic, și-a luat bocceluța și a plecat.

A treia zi, i-a ieșit în cale un băiat mai mare cu care s-a împrietenit și au pornit mai departe la drum.

După două zile de mers, au ajuns într-un târg. Aci era regula ca cei care mănâncă fără să plătească să fie omorâți. Băieților le era tare foame, dar nu aveau nici un ban.

— Oare putem mânca și noi ceva dacă nu avem bani? a întrebat băiatul cel mic.

— Putem, a răspuns băiatul cel mare. Dar pentru asta trebuie să muncim.

Astfel au intrat cei doi în cârciumă, au mâncat pe săturate și când a fost vorba să plătească au cerut să muncească pentru ce au mâncat. Cârciumarul nu s-a învoit și i-a pârât la împărat.

Împăratul a dat poruncă să-i fie înfățișați legați fedeleș.

Apoi i-a întrebat:

— Pentru ce nu plătiți mâncarea pe care ați mâncat-o?

— Nu avem nici un ban și am cerut să muncim pentru ce am mâncat.

— Eu am poruncit ca toți cei care nu plătesc mâncarea să fie omorâți. Spânzurați-i!

Dar unul dintre sfetnicii împăratului a cerut îngăduința să-și spună părerea.

— Acești doi tineri, a spus el, par voinici și sănătoși. Înălțate împărate, toți cei pe care i-ai trimis să-ți scape fiica din ghearele monstrului au pierit. Fiica Măriei tale se află de șapte ani în stăpânirea acestui monstru. Să-i trimitem pe ei s-o scape. Și dacă o vor scăpa, ea să-și aleagă pe unul dintre ei de bărbat. Dacă nu vor reuși, atunci să fie omorâți!

Împăratul s-a învoit și le-a spus celor doi tineri toată povestea răpirii fetei. Aceștia s-au legat să plece să scape fiica împăratului din ghearele monstrului.

Împăratul le-a dat săbiile lui, doi cai din cei pe care-i călărea el și băieții au pornit la drum.

După două zile de mers, în fața lor s-a arătat un munte înalt. Ei au legat caii la poalele muntelui și au început să se cațere spre vârf când, deodată, au văzut în partea cealaltă a muntelui un palat din aur pe lângă care curgea o apă și peste care era un pod uriaș. Cei doi se uitau cu uimire când, deodată, alături de ei a apărut un monstru fioros care le-a zis:

— Cine sunteți voi și cum de ați îndrăznit să călcați pe aceste meleaguri? Și a deschis o gură cât un sac, pregătindu-se să-i înghită.

Băieții nu s-au speriat, ci s-au pregătit de luptă. Rânjind, monstrul a mai zis:

— Credeți că o să mă sperii de voi? Nici de o sută sau o mie ca voi nu mi-e frică! Împăratul a trimis sute și mii de viteji în fiecare an, dar cu o singură suflare

le-am curățat carnea de pe oase și din oasele lor am înălțat muntele acesta. Dacă vreau, vă înghit cât ați clipi!

Băiatul cel mic a ridicat sabia, dar monstrul a suflat o dată și sabia a zburat în văzduh. Văzând asta, băiatul cel mare, care era mult mai voinic, a zis:

— Lasă-mă pe mine, frățioare!

— Bine, vei muri tu primul, a spus monstrul râzând.

Dar băiatul îndată i-a înfipt sabia în gât și sângele a început să curgă gârlă.

Cei doi au omorât monstrul și apoi s-au dus pe malul apei să-și spele săbiile. În acest timp, din palatul de aur a ieșit o tânără care pica de frumoasă ce era. Fata avea în mână un urcior cu apă. Văzându-i pe băieți, le-a strigat:

— Hei, de unde veniți, voinicilor? Oamenii obișnuiți nu prea ajung pe aici.

— Am venit să scăpăm fiica împăratului din gheara monstrului.

— Plecați mai repede, nu cumva să vă vadă monstrul, că s-a zis cu voi. Eu sunt fiica împăratului, dar toți oamenii trimiși de tatăl meu au fost înghițiți de către acesta.

Râzând, cei doi i-au răspuns:

— Dacă tu ești prințesa, treci muntele în partea cealaltă, să vezi ceva!

Fata a alergat îndată într-acolo. Văzând că monstrul a fost răpus, a sărit în sus de bucurie, apoi le-a spus:

— Monstrul are doi feciori care sunt plecați de patruzeci de zile și în seara asta se împlinește sorocul să se întoarcă.

— Nu te teme, prințesă, îi vom răpune și pe ei, au răspuns băieții.

Apoi prințesa i-a poftit în palat, unde le-a dat cele mai alese mâncăruri. După ce s-au ospătat, băiatul cel

mic s-a așezat de pază în fața palatului, iar băiatul cel mare s-a ascuns sub pod.

Nu a trecut mult și au venit feciorii monstrului: monstrul alb și monstrul negru. Acestora le-a mirosit îndată a om străin și au început să strige:

— Cine a venit să iasă îndată la iveală!

— Dați-ne înapoi prințesa, a spus băiatul cel mare, ieșind din ascunzătoare. Dacă nu, veți păți ce a pățit și tatăl vostru.

Ei nu s-au învoit și a început o luptă care a durat o zi și o noapte și până la urmă monștrii au fost răpuși.

Apoi cei doi băieți și prințesa au pornit-o pe drumul de întoarcere. Și oriunde poposeau erau primiți cu mare bucurie.

Vestea că monștrii au fost răpuși și băieții se întorc cu prințesa a ajuns la urechile împăratului. Acesta a poruncit ca patru sute de ostași să le iasă în întâmpinare și să-i aducă la palat.

După șapte zile de la întoarcere, împăratul le-a cerut să se înțeleagă care dintre ei se însoară cu prințesa. Băieții se îndemnau unul pe altul și, într-un sfârșit, băiatul cel mare a zis:

— Însoară-te tu cu prințesa. Eu nu pot să mă însor, ai să vezi tu de ce. Atunci băiatul cel mic s-a învoit să se însoare cu prințesa și i-a spus împăratului acest lucru.

Împăratul a hotărât să se facă nuntă mare.

După un timp de la nuntă, băiatul cel mare a spus:

— Frățioare, eu trebuie să mă întorc acasă, iar tu, că te-ai însurat, rămâi aici.

— Frate, eu nu vreau să mă despart de tine. Dacă pleci tu, voi pleca și eu.

Auzind împăratul, i-a sfătuit să rămână amândoi. Dar ei nu s-au învoit sub nici o formă.

Cu mare durere, împăratul s-a despărțit de fiică și de ginere. Le-a pregătit grâne, aur și argint să le ducă cu ei.

După toate pregătirile, au plecat cu toții la drum. Într-o zi, când tocmai treceau peste o apă, băiatul cel mare a cerut să se oprească. Apoi i-a zis băiatului mai mic:

— Îți mai amintești ce ai prins în plasă când ai pescuit în râul acesta?

— Am prins un peștișor de aur, a răspuns băiatul.

— Și ce ai făcut cu peștișorul de aur?

— I-am dat drumul înapoi în apă.

— Frățioare, eu sunt acel peștișor. Tot ce am făcut pentru tine a fost să-ți răsplătesc binele pe care mi l-ai făcut.

Apoi a sărit din nou în apă și s-a prefăcut iarăși în peștișor de aur.

PERLA STRĂLUCITOARE

Împăratul Mării de Răsărit avea o fată neasemuit de frumoasă și de isteață. Când ea a împlinit optsprezece ani, împăratul a dat sfoară în țară că o mărită. Au venit pețitori din toate colțurile împărăției, dar fata pe toți i-a respins.

Pierzându-și răbdarea, împăratul a întrebat-o:

— Scumpa mea fiică, spune-mi, ce fel de bărbat îți dorești tu?

— Mărite Doamne, a răspuns fata, nu vreau un om bogat și nici un demnitar cu putere, vreau un om cinstit și viteaz.

Împăratul a dat poruncă și iarăși au venit pețitori din toate colțurile împărăției, și fata iarăși i-a respins, până ce, într-o zi, unul dintre slujbașii împăratului a spus că el cunoaște un tânăr cinstit și viteaz pe care îl cheamă Aar. Acesta, sărac și orfan fiind, nu se însurase încă. Tânărul locuia împreună cu fratele său mai mare și se îndeletnicea cu vânătoarea.

Auzindu-l, fata s-a bucurat și a încuviințat, dar împăratul a încruntat din sprâncene și a zis:

— Fată dragă, întâi că nu putem ști dacă e cu adevărat cinstit și viteaz, iar apoi, nu face parte din tagma noastră. Cum o să te măriți cu un om de rând?

Fata n-a zis nimic, dar s-a întins pe pat și nu s-a mai ridicat zile în șir.

Împăratul era negru de supărare și nu știa cum s-o mai scoată la capăt.

În acest timp, Aar avusese un vis. Se făcea că un bătrân cu părul alb i-a spus:

„Aar, în Împărăția Mării de Răsărit se află o fată care te așteaptă. Du-te și te însoară cu ea!"

De bucurie, Aar s-a trezit îndată și i-a povestit totul fratelui său mai mare, Ata.

— Taci din gură, Aar, și vezi-ți de somn, a zis Ata.

Aar s-a culcat mai departe, iar Ata s-a sculat tiptil și a plecat în taină spre Împărăția Mării de Răsărit.

După ce s-a trezit, Aar a plecat și el spre Împărăția Mării de Răsărit. Ajungându-l din urmă pe Ata, au văzut pe malul unei ape o fecioară frumoasă și amândoi au cerut-o de nevastă.

— Nu știu cui să-i răspund, a zis fata. Spuneți voi cine este cel mai viteaz și mai cinstit.

Cei doi au răspuns în același glas:

— Eu sunt cel mai cinstit și mai viteaz!

— Bine, a spus fata, dacă-i așa, cine-mi aduce o perlă care strălucește noaptea, cu acela mă mărit!

— Dar unde se află acea perlă? au întrebat iarăși cei doi într-un glas.

— Perla se află în Împărăția Mării de Răsărit.

Dar unde se afla acea împărăție și cât de departe era, nimeni nu știa și nimeni nu ajunsese până acolo.

Ata și-a cumpărat un cal și a pornit pe drumul cel mare, iar Aar și-a cumpărat o pereche de încălțări și a pornit-o pe o potecă pe malul apei.

Au mers așa multe zile și nopți. Ata a ajuns într-un sat unde fuseseră mari revărsări de ape care acoperiseră câmpurile și luaseră casele. Bătrânii și copiii se refugiaseră pe munți, iar tinerii încercau să scape ce mai putea fi scăpat.

Trecuseră trei zile și apele încă nu se retrăseseră iar oamenii erau tare îngrijorați. Bătrânii spuneau că numai dacă s-ar găsi cineva să meargă în Împărăția Mării de Răsărit, de unde să aducă tuga de aur, ar putea să sece cu ea apele. Dar cine să ajungă până acolo? Auzindu-i, Ata, care-și terminase merindele, a strigat:

— Dacă-mi pregătiți merinde de drum, eu mă duc în Împărăția Mării de Răsărit să vă aduc tuga de aur!

Oamenii s-au bucurat, i-au pregătit merinde și l-au trecut apa cu barca.

După două zile a ajuns și Aar, care la fel își terminase merindele.

Văzând năpasta care căzuse pe capul oamenilor, a sărit îndată să dea o mână de ajutor. Apoi, când i-a auzit pomenind de tuga de aur, le-a spus că el poate s-o aducă.

Oamenii au rămas tare mirați văzând că un al doilea flăcău pleacă spre Împărăția Mării de Răsărit. Au vrut să-l treacă apele cu barca, dar Aar s-a aruncat în apă și a trecut-o înot.

Cei doi au ajuns în același timp în Împărăția Mării de Răsărit și s-au înfățișat împăratului Dragon, spunându-i pentru ce au venit. Acesta, cu un semn, a deschis porțile vistieriei și le-a spus:

— Luați tot ce vă dorește inima, dar cu o condiție: nimeni nu poate lua mai mult de un singur obiect.

Vistieria era plină de bogății care străluceau de-ți luau ochii.

Ata, care ținea cu tot dinadinsul să se însoare cu fata de pe malul apei, a pus ochii pe cea mai mare perlă, care lumina înăperea întocmai ca un felinar. A luat perla și a ascuns-o în traistă.

Aar a intrat în vistierie, a văzut și el acele bogății, dar nu s-a atins de ele. Nu s-a mai gândit decât că făgăduise tuga de aur și atunci a luat-o și a ieșit.

Împăratul i-a poftit să mai rămână, dar ei au mulțumit de primire și au plecat. Ata a încălecat pe cal și a pornit-o la drum, iar Aar a luat-o și el încet pe jos.

Ata a ajuns la satul acoperit de apă, unde oamenii așteptau să se întoarcă cu tuga de aur. Și cum l-au văzut, l-au și întrebat dacă a adus tuga de aur. Dar el, din fuga calului, le-a zis:

— Împăratul Dragon n-a vrut să-mi împrumute tuga de aur!

După o zi, a ajuns și Aar, care îndată i-a chemat pe săteni și s-au apucat de treabă. Cum a umplut o tugă cu apă, apa care acoperise casele a și început să se retragă; a umplut a doua tugă și apele care acoperiseră recolta s-au retras; a mai umplut-o a treia oară și apele s-au retras de peste tot. După ce s-au retras apele, pe locul acela a rămas o scoică mare. Oamenii au deschis scoica și înăuntru au găsit o perlă neagră pe care i-au dăruit-o lui Aar drept mulțumire. Acesta a băgat-o în traistă, și-a luat rămas-bun și a plecat.

În timpul acesta, Ata ajunsese de mult la fată. A scos perla și s-a înfățișat acesteia, cerând-o de soție.

— Să așteptăm până diseară, să vedem dacă perla este adevărată sau falsă, i-a spus fata.

Dar după ce s-a întunecat, perla nu a aruncat nici măcar o rază de lumină. Înfuriat, Ata a izbucnit în plâns și, de necaz, a zdrobit perla sub picioare.

După câteva zile, a ajuns și Aar. Acesta s-a înfățișat smerit în fața fetei și i-a zis:

— Iartă-mă că n-am putut să-ți aduc perla care strălucește și noaptea!

— Dar ce ai în traistă? l-a întrebat fata.

— Am o perlă neagră pe care am primit-o în dar. A scos-o și i-a dat-o fetei, zicându-i: Chiar și pietrele de pe malul apei strălucesc mai tare decât perla asta.

— Să așteptăm până diseară, să vedem dacă perla este adevărată sau falsă, i-a zis fata.

Cum s-a lăsat întunericul, perla a început să strălucească de-ți lua ochii.

Fata a luat perla și a aruncat-o în sus și pe locul unde a căzut a răsărit un castel de aur cum nu s-a mai văzut.

Așa că Aar s-a însurat cu fata de împărat și au trăit împreună multe zile pline de belșug și fericire.

BĂIATUL DIN FARFURIA DE JAD

Trăia odată un bătrân pescar iar toată averea lui era o barcă și o plasă de pescuit.

De dimineață până seara, bătrânul pescuia în Fluviul Dragonului, dar nu se alegea cu mare lucru.

Într-un an, în luna iunie, au început să crească apele râului, iar valurile erau cât pe ce să-i răstoarne barca. Bătrânul s-a așezat pe mal și a așteptat să se liniștească valurile când, deodată, a văzut în mijlocul apei un snop de raze luminoase. „Oare ce să fie asta?" s-a întrebat bătrânul.

A stat toată noaptea pe malul râului și a privit cum acele raze când străluceau de-ți luau ochii, când nu se mai vedeau deloc. Așa a stat de veghe bătrânul trei nopți și, cum se lumina de ziuă, razele nu se mai vedeau.

În cea de-a patra noapte, bătrânul s-a urcat în barcă și a început să vâslească până ce a ajuns la locul de unde porneau razele. Ajungând acolo, mare i-a fost mirarea când n-a văzut pe acel loc decât o farfurie de jad. A luat farfuria și s-a întors la mal. Uitându-se mai bine, a văzut că pe fundul farfuriei erau pictați o pereche de peștișori argintii, iar de jur împrejurul lor valuri de apă și o floare de lotus în mijlocul căreia stătea un copil de pescar. Copilul avea un moț negru în vârful capului, cămașă roșie și pantaloni verzi, iar în mâini ținea o undiță.

Pescarul a îndrăgit îndată copilul și nu-și mai lua ochii de la el.

Într-o seară, pe când de-abia adormise, bătrânul pescar a fost trezit din somn de un zgomot. A deschis ochii și mare i-a fost mirarea când a văzut că farfuria împrăștie iarăși raze luminoase. Băiatul din farfurie a început să crească și a crescut, a crescut până ce a ieșit din farfurie. Apoi a învârtit undița și apele s-au revărsat din farfurie, iar peștii au început să înoate. Băiatul îi prindea în undiță, apoi îi arunca înapoi în apă, iar stropii se împrăștiau peste tot și se prefăceau în bobițe de aur. S-a jucat așa până în zori, când și-a luat undița, s-a urcat în mijlocul florii de lotus, apele s-au retras și o dată cu zorile s-au stins și razele.

Când s-a luminat de ziuă, bătrânul a luat farfuria și a văzut că era plină cu bobițe de aur. Le-a strâns, bucuros că de-acuma va scăpa de griji.

Seară de seară, băiatul se juca cu peștișorii argintii, iar a doua zi, dimineața, pescarul strângea cu grijă bobițele de aur pe care le dădea în schimbul orezului.

Într-o zi, bătrânul s-a dus cu bobițele de aur să le vândă la piață. Tocmai atunci trecea un misionar străin care s-a oprit, a luat o bobiță de aur, s-a uitat la ea, apoi a întrebat:

— Bătrâne, de unde ai bobițele astea?

Pescarul i-a povestit toată tărășenia cu farfuria fermecată.

Cine să știe că din asta va ieși o poveste întreagă!

A doua zi, pescarul nici n-a apucat să se așeze la masă că a fost ridicat de soldați și dus la judecător.

— Domnule judecător, n-am furat și nici nu am încălcat legea, de ce am fost adus aici?

— Ai fost pârât, a răspuns judecătorul, de către un misionar străin. E adevărat că ai o farfurie de jad cu un băiat desenat pe fundul ei?

— Am, a răspuns bătrânul pescar.

— E adevărat că în fiecare noapte băiatul iese din farfurie și se joacă cu doi peștișori de aur?

— E adevărat, a răspuns bătrânul.

— Este un hoț, a sărit misionarul, mi-a furat farfuria.

— Domnule judecător, farfuria este a mea, eu am pescuit-o în Fluviul Dragonului.

— Hoțule, dă-mi farfuria înapoi, a strigat iarăși misionarul. Vreau farfuria ta și gata! și-a dat pe față gândul misionarul, și a început să-l împingă pe bătrân. Acesta s-a împiedicat și a căzut, iar farfuria s-a făcut țăndări.

Atunci, minune mare! Băiatul a ieșit din farfurie, și-a aruncat undița și l-a prins de buze pe misionar. Apoi a aruncat undița în sus și a azvârlit misionarul care a căzut și a murit.

Băiatul l-a ajutat pe bătrân să se ridice de jos și s-au întors bucuroși acasă.

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

Cu mult timp înainte, la poalele Muntelui Comoarei de pe malul Lacului de Vest era un sat în care trăiau doi tineri. Pe bărbat îl chema Lin Chung, iar pe femeie Hui Niang. Bărbatul ara pământul, iar femeia țesea pânză și amândoi erau din cale afară de fericiți.

Într-o dimineață, după răsăritul soarelui, Lin Chung și-a luat sapa și a plecat la câmp, iar Hui Niang s-a așezat la războiul de țesut când, deodată, s-a iscat un vânt puternic și cerul s-a întunecat. De atunci nimeni n-a mai văzut soarele. Peste tot era întuneric și frig, frunzele copacilor au îngălbenit, florile s-au ofilit, câmpurile n-au mai rodit. La adăpostul întunericului, duhurile rele au ieșit din ascunzătorile lor, făcând mult rău. Oamenii erau îngrijorați și se frământau în fel și chip încotro să meargă spre a da de urma soarelui. Din ce toți, numai un bătrân în vârstă de 180 de ani știa unde poate fi găsit soarele. El le-a spus că pe fundul Mării de Răsărit trăiesc niște monștri care nu se tem de nimic ca de soare și numai ei puteau să-l răpească.

Atunci Lin Chung a hotărât să plece în căutarea soarelui. Hui Niang i-a făcut o pereche de sandale și o cămașă, apoi l-a însoțit până la poartă. Tocmai atunci un phönix de aur s-a oprit din zbor pe umărul lui Lin Chung. Acesta l-a mângâiat pe pene și i-a zis:

— Phönix de aur, phönix de aur, să mergem împreună în căutarea soarelui!

Și phönixul a dat din cap în semn că se învoiește. Apoi a apucat-o de o mână pe Hui Niang și i-a zis:

— Hui Niang, să știi că nu mă voi întoarce acasă

fără soare. Iar dacă va fi să mor pe drum, mă voi preface într-o stea care să-i călăuzească pe cei care vor pleca în căutarea soarelui.

Apoi, împreună cu phönixul de aur a purces la drum. De atunci, în fiecare zi, Hui Niang se urca pe creasta Muntelui Comoarei și-și aștepta bărbatul. A așteptat așa, nu se știe câte zile, până ce, dintr-o dată, întunericul a fost străpuns de licărirea unei stele. După puțin timp, s-a întors și phönixul de aur care s-a lăsat la picioarele ei. Atunci Hui Niang, înțelegând că bărbatul ei s-a prăpădit, a izbucnit în lacrimi și a căzut la pământ.

Când s-a trezit, copilul pe care-l purta în pântece se născuse. Acest copil a început să crească o dată cu adierea vântului; cum a adiat vântul o dată, el a început să vorbească, cum a adiat a doua oară, el a început să alerge, iar la a treia adiere a crescut bărbat în toată firea. Hui Niang era tare bucuroasă și l-a numit pe băiat Bao-Shu. Ea a luat băiatul și l-a dus acasă și tot uitându-se la el a podidit-o plânsul.

— De ce plângi, mamă? a întrebat băiatul.

Atunci Hui Niang i-a povestit cum tatăl său a plecat în căutarea soarelui și nu s-a mai întors.

A zis-o, el a zis:

— Mamă, lasă-mă și pe mine să plec în căutarea soarelui!

Cu inima strânsă de durere, Hui Niang s-a învoit. I-a făcut și lui o pereche de sandale și o cămașă și l-a însoțit și pe el până la poartă, unde a venit iarăși phönixul de aur și i s-a așezat pe umăr. Apoi, arătând spre steaua de pe cer, i-a zis:

— După ce a murit, tatăl tău s-a prefăcut în steaua aceea. Dacă te vei lăsa călăuzit de ea, negreșit vei ajunge acolo unde trebuie.

Apoi, arătând spre phönixul de aur a zis:

— Acest phönix l-a călăuzit și pe tatăl tău. Acum te va călăuzi și pe tine.

— Mamă, eu plec și, oricât de mult voi sta departe, tu să nu fii mâhnită. Căci dacă vei fi mâhnită, puterile îmi vor slăbi, a zis băiatul.

Auzind că Bao Shu pleacă în căutarea soarelui, tot satul, cu mic, cu mare, a venit să-l petreacă.

Bao Shu și-a luat rămas-bun și a plecat împreună cu phönixul de aur. A mers, a mers, tot înainte, călăuzit de steaua strălucitoare. Hainele și încălțămintea i s-au făcut ferfeniță de atâta drum. După un timp, a ajuns într-un sat și oamenii de aici s-au bucurat tare mult auzind că iarăși s-a încumetat cineva să plece după soare. Cu toții l-au încurajat și l-au sfătuit să umble cu grijă și să fie cu mare băgare de seamă. Văzând cât de zdrențuite-i erau hainele, fiecare sătean și-a rupt câte un petic din haina lui și au cusut pentru el „o haină din o sută de petice". Bao Shu a îmbrăcat această haină și îndată s-a simțit încălzit și, plin de curaj, a pornit-o iarăși la drum.

A trecut din nou peste munți și câmpii, până ce, într-o zi, a ajuns la malul unei ape atât de întinse că nu i se vedea malul. Apa era învolburată și din loc în loc se ridicau colți de stâncă mari cât o casă.

Bao Shu s-a aruncat în apă și a început să se lupte cu valurile care-l aruncau de colo-colo. Când era aproape să ajungă la mal, s-a iscat un vânt rece care a înghețat apa, înghețându-l și pe el împreună cu phönixul de aur.

După puțin timp, Bao Shu, fiind îmbrăcat cu haina din „o sută de petice", a simțit cum din nou se încălzește și gheața se topește în jurul lui. A încălzit la pieptul lui phönixul de aur care și-a revenit, apoi, lovind cu pumnul în jurul lui, a spart gheața și apa s-a ridicat deasupra. Sărind de pe o bucată de gheață pe alta, el a ajuns la mal.

Apoi a plecat mai departe până ce a ajuns, iarăși, într-un sat. Și aici sătenii s-au bucurat tare mult au-

Un bătrân cu barba albă i-a spus:

— Copile, nu avem ceva mai de preţ să-ţi dăruim, dar îţi vom dărui fiecare câte o mână de pământ. Apoi sătenii au strâns tot pământul într-o traistă pe care i-au dat-o lui Bao Shu.

El şi-a pus traista în spinare şi a plecat mai departe, călăuzit de steaua strălucitoare. A trecut iarăşi peste munţi şi ape până ce a ajuns la o răscruce de drumuri. Stând la îndoială pe ce cale să apuce, a văzut o bătrână care l-a întrebat încotro se îndreaptă. Auzindu-l că merge în căutarea soarelui, bătrâna l-a sfătuit să se întoarcă acasă, drumul fiind foarte lung şi primejdios.

— Orice ar fi, nu mă întorc acasă fără soare, a spus Bao Shu.

Atunci bătrâna i-a arătat pe care drum să apuce spre a ajunge la soare. Cât timp a vorbit Bao Shu cu bătrâna, phönixul de aur n-a contenit s-o lovească cu aripile şi s-o ciuciulească cu ciocul. El a socotit că phönixul a văzut pe cineva străin şi de aceea e aşa de furios, şi l-a alungat. Apoi a pornit-o pe drumul arătat de bătrână.

N-a apucat să facă nici doi paşi că phönixul i-a zburat în faţă, oprindu-l din drum. Bao Shu iarăşi l-a alungat şi a pornit-o mai departe. Dar de ce mergea, de aceea drumul era mai pustiu. Într-un târziu a ajuns într-un sat unde casele erau foarte mari, bărbaţii foarte graşi şi femeile foarte slabe. Auzind că Bao Shu a plecat să caute soarele, s-au strâns în jurul lui şi au început să sară în sus de bucurie. Apoi i-au adus mâncare şi băutură, şi care mai de care îl îndemnau să se ospăteze. Bao Shu a luat un castron cu rachiu şi când l-a dus la gură, phönixul i-a aruncat în castron un papuc care îndată a luat foc. Uitându-se mai bine,

Bao Shu a văzut că acel papuc era la fel cu papucii lui și atunci a înțeles că acela era papucul tatălui său. A azvârlit băutura și îndată satul s-a făcut nevăzut, iar în jurul lui nu se zăreau decât ochii bulbucați ai unor monștri. Aceștia s-au prefăcut în munți colțuroși, dar Bao Shu a trecut și peste ei, mergând mai departe.

După plecarea băiatului, Hui Niang îl aștepta zi și noapte împreună cu ceilalți săteni, urcați pe munte și priveau spre soare-răsare. Și de fiecare dată mai puneau câte o piatră sub picioare, să se înalțe și mai mult și să vadă cât mai departe. Trecuse atât amar de vreme de când plecase băiatul, că din pietrele strânse de Hui Niang se ridicase un adevărat munte.

În timpul acesta, Bao Shu a mers mai departe, până ce a auzit, deodată, zgomot de valuri și atunci a știut că a ajuns la malul Mării de Răsărit. Dar marea era așa de întinsă că n-aveai cum să treci de pe un mal la altul. Tot gândindu-se ce să facă, și-a adus aminte de traista cu pământul dăruit de săteni. A luat traista, a deschis-o la gură și a aruncat pământul în mare.

Îndată, în mare au răsărit o mulțime de insulițe.

Bucuros nevoie mare, Bao Shu a sărit în apă și a început să înoate de la o insuliță la alta, până a ajuns în mijlocul mării. Aici a dat de gura unei peșteri care strălucea de-ți lua ochii. Monștrii închiseseră soarele în acea peșteră.

A intrat în peșteră și a dat cu ochii de împăratul monștrilor care tocmai îl aștepta. Și a început lupta care a ținut câteva zile în șir, până ce phönixul de aur, văzând că împăratul monștrilor nu se dă bătut, i-a scos un ochi, apoi pe celălalt, orbindu-l, iar acesta, nemaivăzând nimic, s-a izbit cu capul de o stâncă și a murit pe loc.

Bao Shu a alergat într-un suflet la peșteră și cu ultimele puteri a prins în brațe soarele, s-a aruncat cu

el în apă și a început să înoate spre mal. În timpul acesta soarele nu se vedea decât pe jumătate din apă.

Băiatul se străduia din răsputeri să-l ridice la suprafață, dar nici vorbă! Atunci, phönixul de aur s-a vârât sub el și l-a ridicat cu aripile deasupra apei. Și cum s-a desprins de apă, soarele s-a și săltat în văzduh și cerul s-a luminat din nou.

De atunci soarele răsare în fiecare dimineață, iar oamenii se bucură de lumina lui și sunt fericiți.

FATA-LOTUS

Povestea asta nu se știe când și unde s-a întâmplat. Poate că s-a întâmplat demult, demult, sau chiar în zilele noastre.

Era odată un flăcău arătos căruia tare-i mai plăcea să pescuiască. Și în fiecare zi, când mergea la pescuit, dădea cu ochii de un bătrân care stătea pe malul apei și mormăia:

— Să nu vină peștele mic, să vină peștele mare! Și ca un făcut, la nada lui trăgeau numai peștii mari.

Într-o zi, băiatul i-a zis:

— Moșule, învață-mă și pe mine cum faci de prinzi numai pești mari!

— Mai bine vezi-ți de drum, a răspuns bătrânul. Ține-o tot înainte și vei da peste ceva care mult te va bucura! Și s-a făcut nevăzut.

„Negreșit bătrânul este un sfânt, și-a zis băiatul. Ia să fac precum mi-a zis, să vedem peste ce o să dau.“ Și a pornit-o la drum.

A mers așa de cu zori și până-n seară când a ajuns la un lac acoperit cu lotuși care străluceau în bătaia lunii.

S-a uitat un timp la ei, când, deodată, lotușii au început să freamăte. Băiatul, vrând să meargă mai departe, s-a împiedicat și a căzut, iar când s-a ridicat, lotușii nu mai erau. De jur împrejur se întindea o pădure de duzi, iar în mijlocul pădurii se afla o colibă. Ușa colibei era deschisă și înăuntru se vedea cum o fecioară țesea pânză de mătase la lumina opaițului. Fecioara era îmbrăcată într-un veșmânt de mătase și pe cap purta o cunună de lotuși, încât ea însăși semăna

cu o floare de lotus. Băiatul s-a apropiat de colibă și a întrebat:

— Ce loc este acesta?

Fata a lăsat lucrul, s-a ridicat în picioare și i-a răspuns:

— Aici se află ținutul lotușilor, iar eu sunt Fata-Lotus. Dacă te simți ostenit, intră în colibă și te odihnește!

Bucuros, băiatul a intrat în colibă, a schimbat câteva vorbe cu fata, apoi aceasta s-a apucat iarăși de țesut.

După ce s-a odihnit, băiatul a plecat. A făcut câțiva pași, apoi s-a uitat înapoi, dar coliba și fata se făcuseră nevăzute.

Băiatul s-a întors acasă, dar nu-i era gândul la treabă. După ce s-a lăsat întunericul a plecat iarăși la lacul cu lotuși. Când l-a văzut, Fata-Lotus s-a bucurat tare mult și l-a pus să-și scoată cămașa, care era ruptă, ca să i-o cârpească. După aceea, băiatul, pregătindu-se de plecare, a zis:

— Eu sunt orfan și singur pe lume.

Fata, ca și când n-ar fi auzit nimic, l-a condus în tăcere până la ușă.

Nici n-a ajuns bine băiatul acasă că s-a întors înapoi. A ajuns la lac, a pătruns în mijlocul lotușilor și văzând o floare mai mare și mai frumoasă decât celelalte, s-a gândit că negreșit aceea trebuie să fie Fata-Lotus. Și cât ai clipi din ochi, acea floare s-a prefăcut într-adevăr în Fata-Lotus.

Băiatul a vrut să întindă mâna s-o prindă, dar fata a sărit pe mal și, îmbujorându-se, i-a spus:

— Tatăl meu nu se învoiește să mă văd cu muritori. De acum încolo nu putem să ne mai întâlnim.

Auzind-o, băiatul a izbucnit în lacrimi.

— Dar, dacă tu ești hotărât, voi pleca cu tine până la capătul lumii, a adăugat fata.

— Eu pot să trăiesc și pe înălțimile munților, și în pădurile sălbatice, numai să fiu alături de tine!

Fata și-a scos cununa de lotuși de pe cap și a suflat asupra ei. Lotușii și-au deschis petalele întocmai ca o umbrelă și în fiecare floare se afla câte o perlă strălucitoare. Fata a luat băiatul de mână și ținându-se de umbrelă s-au ridicat în înaltul cerului.

Au zburat așa până au ajuns într-o vale pustie. De jur împrejurul lor nu se vedea decât iarbă uscată și colți de stânci.

Băiatul s-a întristat tare când a văzut unde au ajuns.

— Eu voi țese pânză de mătase, iar tu vei vâna și astfel nu vom duce lipsă nici de îmbrăcăminte, nici de mâncare, a spus fata liniștindu-l.

— Dar nu avem nici măcar o colibă unde să ne adăpostim, s-a plâns băiatul.

— Nu fi necăjit pentru asta. Așa cum știu să țes mătase, tot așa pot să-mi scot mantia de mătase, să-mi pun o haină de pânză și să tai crengi din copaci. Zicând acestea, și-a zvârlit veșmântul care s-a rotit în văzduh și a căzut în fața lor. Pe locul acela a răsărit un helești în mijlocul căruia era o colibă de la care pornea un podeț. Au urcat pe podeț și au ajuns la colibă. În colibă erau de toate: paturi și așternuturi de dormit, mâncare și băutură, iar într-un colț, un război de țesut.

Cei doi au trăit multe zile în fericire și bună înțelegere, băiatul vânând și fata țesând.

Într-o zi băiatul se pregătea să plece la vânătoare când fata și-a scos cununa de pe cap și i-a spus:

— Ia cu tine cununa asta și vei fi ferit de animalele sălbatice; dar ține minte, să n-o dai nimănui, oricine ar fi.

Băiatul a luat cununa de lotus și a plecat. A ajuns la Muntele de Răsărit și aici erau o mulțime de iepuri și păsări care nu se speriau la vederea omului. El a vânat iepuri și păsări și s-a îndreptat spre casă, când,

de departe, a văzut cum Fata-Lotus, îmbujorată, rupea cu repeziciune crenguțe de brad pe care le înfigea între stânci. Iar din aceste crenguțe creșteau duzi. Băiatul a chemat-o în casă să se odihnească, dar ea i-a răspuns:

— Ca să putem trăi aici, trebuie să prefac această vale într-un lac și să plantez pe acest munte o pădure de duzi.

A treia zi, băiatul a plecat la Muntele de Apus. Aici erau o mulțime de cai sălbatici și cârduri de capre care nu se speriau la vederea omului. A încălecat un cal sălbatic și a mânat o turmă de capre cu care s-a întors acasă.

Zi și noapte, fără odihnă, Fata-Lotus țesea pânză de mătase. Băiatul o ruga să înceteze și să se odihnească, dar răspunsul era: „Ca să putem trăi aici, trebuie să prefac această vale într-un lac și să plantez pe acest munte o pădure de duzi".

Au trecut așa zile după zile și luni după luni. De atâta oboseală, Fata-Lotus slăbise și se înnegrise.

Într-o zi, băiatul a plecat iarăși la vânătoare. A umblat de pe un munte pe altul până ce a ajuns la gura unei peșteri. Și-a făcut curaj și a intrat. Și cu cât înainta, cu atât peștera se întuneca mai tare, iar din când în când scăpărau niște lumini. Apoi, deodată, i-a ieșit în față un tigru care se pregătea să sară asupra lui. Dar băiatul a întins cununa de lotuși și tigrul s-a dat la o parte cuminți. A plecat mai departe, dar iată că i-a ieșit în față un lup care, târându-și coada, a început să-i dea târcoale. Băiatul a întins cununa și lupul a luat-o la sănătoasa. A mai mers ce a mai mers, când, deodată, peștera s-a luminat și în fața lui a apărut o poartă mare. Băiatul a împins-o și a intrat într-o încăpere unde pe un kang* ședea o femeie tare frumoasă. Ea a coborât repede de pe kang și, zâmbitoare, l-a poftit

* kang = pod de cărămidă care se încălzește pe dedesubt.

să şadă. Femeia i-a pus pe masă mâncare şi băutură în blide de aur şi argint şi l-a îndemnat să se ospăteze. Băiatul a mâncat din talere de argint şi a băut din pocale de aur, apoi a rămas cu femeia zile în şir. După trei zile, o şi uitase pe Fata-Lotus. În cea de-a patra zi, femeia i-a spus că ar pleca să-şi vadă rudele, dar tare se mai teme de fiarele sălbatice. Fără vorbă lungă, băiatul i-a dat cununa de lotuşi. Cum a ieşit femeia, s-a făcut întuneric. El a început să pipăie, dar peste tot dădea numai de pietre, iar de afară se auzea urletul lupului şi răgetul tigrului. I s-a părut că pietrele au început să se mişte şi de teamă s-a chircit într-un colţ.

Acasă, Fata-Lotus îl aştepta îngrijorată. După ce au trecut trei zile şi trei nopţi, ea a ştiut că bărbatul ei s-a lăsat ispitit de Femeia-Spirit. Mâhnită nevoie mare, aci se gândea să meargă să-l scape, aci îşi ziceă că nu merită. Apoi, învingându-şi mâhnirea, s-a hotărât să plece să-l scape. Ajungând pe munte a văzut cum gura peşterii era astupată cu pietre. S-a căţărat în vârful muntelui şi de acolo şi-a azvârlit inelul, iar pe locul unde acesta a căzut, s-a făcut o gaură cât o fântână. Fata s-a aplecat peste gaură şi l-a tras pe băiat din peşteră. Apoi, cu durere în glas, i-a zis:

— Două lucruri preţioase am avut: cununa de lotus, care mă putea ridica în văzduh dacă o luam în mână şi mă ţinea veşnic tânără şi frumoasă dacă o puneam pe cap, şi inelul acesta care este un fel de cheie ce deschide totul. Dar nici nu a apucat să termine, că s-a iscat un vârtej puternic. Se întorsese Femeia-Spirit. Fata-Lotus l-a prins pe băiat de mână şi au luat-o la fugă. Dacă ar fi avut cununa, Fata-Lotus ar fi răpus-o îndată pe Femeia-Spirit. Dar acum cununa de lotus se afla în mâna acesteia. Alergau amândoi de nu atingeau pământul, iar Femeia-Spirit alerga după ei şi striga:

— Băiete, întoarce-te!

Fata-Lotus i-a şoptit băiatului:

— Nu care cumva să întorci capul, că ești pierdut.

În acest timp, Femeia-Spirit îi urmărea și zicea mereu:

— Gândește-te ce fericiți am fost în peșteră timp de trei zile și trei nopți! Gândește-te ce frumoasă sunt! Eu nu m-am urâțit ca Fata-Lotus!

Auzindu-i vorbele, băiatul a început să șovăie. A întors capul și Femeia-Spirit a zvârlit îndată spre el o batistă care s-a prefăcut într-un vârtej ce l-a atras în peșteră.

Fata-Lotus, îndurerată, i-a strigat:

— Nu că n-aș vrea, dar nu mai am puterea să te scap.

După câteva zile, din peșteră au fost scoase afară hainele și oasele băiatului. Fata-Lotus le-a luat și le-a îngropat lângă coliba lor.

Fata-Lotus ziua culegea frunze de dud și creștea viermi de mătase, iar noaptea țesea. Lacul se acoperise cu flori de lotuși.

Într-o zi, Fata-Lotus s-a dus la mormântul bărbatului ei și mare i-a fost mirarea văzând că pe mormânt crescuse un copăcel. Când a atins frunzele cu mâna, acestea îndată s-au chircit și au căzut. Atunci a înțeles că bărbatului ei îi părea rău că nu i-a urmat sfatul cât a fost în viață.

CARACATIȚA

Trăia odată un băiat orfan de mamă și de tată care se îndeletnicea cu pescuitul. Într-o zi, în plasa lui s-a prins o caracatiță, dar băiatul a aruncat-o înapoi în apă. A doua zi, la fel, în plasa lui s-a prins aceeași caracatiță și băiatul a aruncat-o iarăși în apă. În fiecare zi, în plasa lui se prindea aceeași caracatiță încât băiatul, neavând încotro, a luat-o, a dus-o acasă și a pus-o în hârdăul cu apă.

Acum, altă minune! De câte ori se întorcea acasă găsea pe masă mâncare gata pregătită. „N-am părinți, n-am frați, nici surori, cine ar putea să pregătească mâncarea pentru mine?" se întreba băiatul.

Într-o zi, s-a prefăcut că pleacă de acasă și s-a ascuns într-un colț să vadă ce se întâmplă. După puțin timp, caracatița a ieșit din hârdău și s-a prefăcut într-o fecioară care a început să trebăluiască prin casă. Băiatul s-a repezit la ea și a prins-o în brațe, zicându-i:

— Surioară, mărită-te cu mine!

Fecioara îndată a încuviințat și cei doi au devenit soț și soție. Ei erau nespus de fericiți, dar săraci lipiți pământului.

După un timp, fata i-a zis băiatului:

— Bărbate, fă o cocină pentru porci!

— Dar ce să facem cu ea când nu avem porci?

— Fă-o și nu mai întreba!

Apoi i-a spus să facă un grajd pentru vaci, un obor pentru oi și un coteț pentru păsări. După ce le-a terminat, la un semn al fetei, cocina s-a umplut de porci, grajdul de vaci, oborul de oi și cotețul de păsări.

În vecinătatea lor trăia un bogătaș care avea trei fete. Văzând acesta că băiatul se îmbogățește, l-a sfătuit să-și alunge nevasta zicându-i: „Cară-te, caracatiță împuțită!" Și i-a promis că-i va da în schimb pe una dintre fiicele lui. Acesta s-a întors acasă și i-a zis nevestei precum îl învățase bogătașul.

— Nu face asta, bărbate, l-a rugat fata.

— Cară-te, caracatiță împuțită! a zis din nou bărbatul.

Nevasta a plecat și, după ce a mers jumătate din drum, s-a rugat iarăși:

— Nu mă alunga, bărbate!

— Cară-te, caracatiță împuțită! i-a răspuns bărbatul.

Nevasta a mers până ce a ajuns la o apă și iarăși s-a rugat de bărbat să n-o alunge, dar acesta, nici gând.

— Să nu-ți pară rău, bărbate! a zis femeia și s-a scufundat în apă. Dar o dată cu ea s-au făcut nevăzute și toate orătăniile.

Acum bărbatul s-a dus la bogătaș, cerându-i să-și respecte făgăduiala, dar acesta l-a întrebat:

— Câte vaci și câte oi ai adus? Unde-ți sunt cirezile de vaci și turmele de oi? Și l-a izgonit.

Mâhnit nevoie mare, băiatul s-a dus pe malul apei și a început să plângă.

Tocmai atunci a venit un câine și l-a întrebat:

— De ce stai aici și plângi?

— Nevasta mea s-a întors în râu, iar mie îmi este tare dor de ea. Câinele a început să latre și a fugit.

După puțin timp a venit o barză care l-a întrebat același lucru. Băiatul i-a răspuns la fel, iar barza a clămpănit a râde și și-a luat zborul.

A mai trecut ce a mai trecut și a venit și o broscuță care l-a întrebat:

— De ce stai aici și plângi?

— Nevasta mea s-a întors în râu, iar mie îmi este dor de ea.

— Nu fi îngrijorat. Dacă îmi vei da să mănânc două touri* de soia, te voi duce să-ți găsești nevasta.

Bucuros, băiatul a făcut rost de două touri de soia și i-a adus broaștei să-i mănânce.

— Când îți vei vedea nevasta, nu care cumva să râzi, ci să te repezi la ea și s-o îmbrățișezi! l-a sfătuit broasca.

— Bine, n-am să râd, s-a învoit băiatul.

Broasca a mâncat toată soia, apoi, însetată, a băut toată apa din râu, de i se vedea fundul. Atunci băiatul și-a văzut în fundul râului nevasta cum țesea pânză la război și, de bucurie, a început să râdă. O dată cu el a început să râdă și broasca și a râs, a râs până ce toată apa i s-a revărsat din burtă în râu și a acoperit iarăși fata.

Mâhnit, băiatul a început să plângă.

— Nu fi supărat, băiete, i-a zis broasca. Mai adu-mi două touri de soia și voi goli iar apele din râu. Dar ține minte: nu trebuie să râzi!

Broasca a mâncat soia, a băut toată apa din râu și băiatul și-a văzut iarăși nevasta. De data asta nu a mai râs, ci s-a repezit la ea și a îmbrățișat-o. Zâmbind, aceasta i-a spus:

— Ai ajuns la vorba mea, bărbate!

Apoi l-a luat pe băiat și s-au înfățișat regelui dragon, tatăl ei.

Acesta nu s-a învoit ca fiica lui să se mărite cu un muritor și l-a pus la tot felul de încercări, făgăduind că dacă le va trece cu bine îi va da fata.

— Mâine să te ascunzi și dacă eu te voi găsi, trebuie să te dai bătut și să-ți iei gândul de la fata mea, a zis împăratul.

Băiatul i-a spus nevestei, iar aceasta l-a liniștit:

— Nu fi îngrijorat, ne-om descurca noi!

---

* 1 tou = 50 mg.

A doua zi, înainte de a veni împăratul, fata l-a prefăcut pe băiat într-un ac de cusut pe care l-a înfipt în pânza de la războiul de țesut. Când a venit împăratul a zis:

— Fată dragă, aici miroase a om străin!

— Tată, aici nu-i nimeni în afară de mine, a răspuns fata. Împăratul a căutat peste tot, dar nu l-a găsit.

În ziua următoare, s-a ascuns împăratul și băiatul trebuia să-l caute.

— Negreșit s-a prefăcut într-un bivol sălbatic, a zis fata. Mergi la cireadă și caută-l și când vei vedea cel mai sălbatic bivol să-l prinzi de coarne, căci acela este tata. Băiatul s-a dus la cireada de bivoli și a prins de coarne bivolul cel mai nărăvaș. Împăratul n-a mai avut încotro, dar nu s-a dat bătut și l-a supus la a doua încercare.

— Vezi bucata asta de ogor? Să arzi buruienile de pe ea, să ari pământul și să-l semeni într-o singură zi!

Speriat, băiatul s-a dus la nevastă și i-a spus.

— Nu fi îngrijorat, mâine să te duci și să tai doi arbuști dintr-un capăt al ogorului și doi din celălalt capăt, apoi spui: „Ardeți, buruienilor!“ Și atât.

A doua zi, băiatul a făcut precum i-a spus fata și cât ai c'ipi din ochi ogorul a fost curățat, arat și semănat.

Împăratul n-a mai avut încotro, dar tot nu s-a lăsat bătut. I-a dat un sac cu mei, spunându-i să-l semene bob cu bob într-o singură zi.

Necăjit, băiatul s-a dus din nou la fată, iar aceasta i-a zis:

— Nu fi îngrijorat, mâine să te duci și să semeni două mâini de mei într-un capăt al ogorului și două mâini în celălalt capăt și apoi să zici: „Meiule, seamănă-te!“ Și gata.

Băiatul a făcut întocmai, dar împăratul nu s-a dat bătut nici de data asta, ci l-a supus la a treia încercare:

— Acum, băiete, să strângi tot meiul pe care l-ai semănat, într-o singură zi.

Speriat, băiatul s-a dus iarăşi la fată. Aceasta i-a zis:

— Nu fi îngrijorat, mâine să pui doi saci într-un capăt al ogorului şi doi în celălalt capăt şi să spui: „Strânge-te, meiule!" Şi gata.

Băiatul a făcut precum i-a spus fata, dar împăratul nu s-a mulţumit nici de data asta şi i-a cerut ca a doua zi să-i numere boabele de mei strânse de pe ogor.

Băiatul s-a dus la fată şi fata iarăşi i-a spus că nu trebuie să zică decât: „Numără-te, meiule!"

La numărătoare au ieşit însă lipsă două boabe de mei.

Împăratul l-a întrebat pe băiat:

— Ai văzut vreo pasăre pe ogorul de mei?

— Am văzut o pereche de porumbei, a răspuns băiatul.

— Ia această săgeată şi să-mi dobori cei doi porumbei!

„Dar cum poţi să dobori doi porumbei cu o singură săgeată?" şi-a zis băiatul. Apoi s-a dus la fată şi fata i-a spus că nu trebuie să fie îngrijorat, ci să rupă săgeata în două şi când va vedea cei doi porumbei să zică: „Săgeată, doboară-i!". Băiatul aşa a făcut şi după ce a spintecat pe cei doi porumbei a găsit în stomacul lor cele două boabe de mei lipsă.

De data asta, împăratul n-a mai avut la ce probe să-l supună şi s-a dat bătut. Băiatul şi fata au rămas din nou împreună şi au trăit mulţi ani fericiţi.

ZÂNA LOTUSULUI

Trăia odată într-un sătuc de munte un tânăr orfan de mamă și de tată pe care îl chema Oulan și care se îndeletnicea cu cultivarea lotusului.

Fie vară, fie iarnă, Oulan muncea pe rupte și nimeni nu-l văzuse vreodată stând degeaba. Dar cu toată străduința lui, era sărac lipit pământului.

Într-un an a fost secetă mare și toate florile de lotus s-au ofilit. De supărare, Oulan n-a dormit o noapte întreagă. S-a gândit mult ce să facă și apoi s-a apucat să care apă din helești de lângă coliba lui și să ude lotușii. Și a cărat apă timp de nouăzeci de zile, după care lotușii au început să se înviorezе.

Dar iată că a venit sărbătoarea lotușilor. În acea zi s-a pornit dintr-o dată o ploaie. Oulan stătea în colibă și-și peticea cămașa când a auzit un zgomot afară. A ieșit îndată să vadă cine este și a dat cu ochii de o fecioară frumoasă cum nu s-a mai văzut, care-i zâmbea. Fata era îmbrăcată în niște pantaloni verzi de mătase și o bluză roz tot din mătase, încât semăna întocmai cu o floare de lotus.

Oulan a rămas uimit de frumusețea ei, a măsurat-o din cap până în picioare și nu și-a mai putut lua ochii de la ea. La rândul ei, și fata îl privea zâmbind.

Oulan a întrebat-o:

— Ce-i cu tine, surioară, de ce ai venit aici în miez de noapte?

Auzindu-l, fata a izbucnit în râs:

— Vezi cum eşti, frăţioare? Mă aştepţi de atâta timp şi acum mă întrebi de ce am venit.

Oulan s-a fâstâcit de tot şi şi-a zis: „Ciudat, n-am văzut-o în viaţa mea şi ea-mi spune c-o aştept".

Ca şi când i-ar fi ghicit gândul, fata a zis:

— Oulan, eu sunt Zâna-Lotusului, am văzut cât de harnic eşti şi cât eşti de singur, şi am venit să-ţi ţin tovărăşie.

Auzind-o, de bucurie, lui Oulan i s-a tăiat graiul. După ce şi-a mai revenit, a poftit-o pe fată să se aşeze Ea s-a aşezat, apoi a luat cămaşa din mâna băiatului şi s-a apucat s-o cârpească.

Afară ploua mereu, iar în casă cei doi vorbeau şi râdeau.

— Zână surioară, aş vrea să te întreb ceva, dar să nu te superi.

— Cum o să mă supăr, a răspuns fata, spune!

Şovăind, băiatul a zis:

— Vrei tu oare să . . .?

— Ce să fac? a întrebat fata.

Roşind până la urechi, cu vocea pierdută, Oulan a zis:

— Să te măriţi cu mine.

— Vezi cum eşti, eu te-am văzut singur şi necăjit si am venit să-ţi ţin tovărăşie şi tu unde te gândeşti? De acum înainte n-am să mai pot veni să te văd. Şi a vrut să plece

Băiatul a sărit repede s-o oprească, rugând-o:

— Surioară, nu te supăra, n-o să mai amintesc niciodată despre treaba asta, numai nu pleca.

— Să ştii că am glumit, Oulan. Dar dacă tu vrei să te însori într-adevăr cu mine, trebuie să-mi făgăduieşti un lucru.

— Făgăduiesc orice, numai să te măriţi cu mine!

— Eu sunt o floare de lotus. Dacă mâine, înainte de

răsăritul soarelui, vei ghici care sunt eu din lanul de lotuși, mă voi mărita cu tine. Și s-a făcut nevăzută.

Afară, ploaia a încetat și au început să se reverse zorile.

Oulan a fugit îndată la lacul cu lotuși și a început să caute.

Toți lotușii înfloriseră și aveau petalele perlate cu stropi de ploaie. Băiatul a început să caute printre florile de lotus, dar toate i se păreau la fel. Spre răsărit, cerul se înroșise, se apropia răsăritul soarelui.

Oulan era lac de sudoare, șalele îi înțepeniseră și căuta mereu, până ce a dat de o floare de lotus cu petale uscate ca și când n-o atinseseră stropii de ploaie. Atunci a știut că aceea este fata. Cu multă gingășie a rupt floarea și, când dintre petalele ei a zburat o albină, Oulan s-a speriat și a închis ochii. Atunci, deodată, a auzit un „Hei!“ și a deschis ochii. Dar în mâna lui nu se mai afla floarea de lotus, ci mâna gingașă și albă a Zânei Lotusului. S-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs. Mână în mână, plini de bucurie, s-au îndreptat spre colibă.

Apoi s-au căsătorit și au trăit mulți ani fericiți.

TĂBLIȚA DRAGONULUI

Trăiau odată un moș și o babă. Și tare mai erau necăjiți că nu aveau și ei copii. În fiecare zi, moșul și baba înălțau rugi către ceruri, până ce, într-o zi baba a rămas grea. Dar când s-au împlinit nouă luni, baba nici gând să nască. A trecut un an, au trecut doi, dar baba, nimic. Moșul s-a luat de gânduri, crezând că baba e bolnavă. Unde s-a mai pomenit ca cineva să nu nască după atâta timp?

În cel de-al treilea an a născut și baba. Moșul și baba au fost așa de fericiți, că le-au dat lacrimile. Și în anul în care a născut baba era o secetă cum nu se mai văzuse. Moșul i-a pus numele băiatului „Secetă".

La două luni, Secetă putea să meargă, la trei luni putea să vorbească, la șase luni mergea cu mamă-sa să adune vreascuri.

Au trecut doi ani fără să dea un strop de ploaie. Oamenii ajunseseră să mănânce ierburi și scoarță de copac ca să nu moară de foame.

Într-o zi, Secetă a întrebat-o pe mama lui:

— De ce nu semănăm orez, să avem ce mânca?

— Băiete, dacă regele-dragon* nu ne dă ploaie, nu putem avea nici grâu, nici orez.

— Mamă, am să plec în căutarea regelui-dragon.

— Băiete, regele-dragon trăiește într-un palat în fundul apei. E greu să ajungi la el.

Dar Secetă nu s-a lăsat și a început să stea zi de zi în apă spre a se obișnui. După un timp, s-a scufundat în

* În mitologia chineză, dragonul simboliza apa și se credea că trăia într-un palat pe fundul mării.

apă în căutarea regelui-dragon. A căutat așa o sută de zile, dar tot nu l-a găsit, până ce, într-o zi, cuprins de oboseală, Secetă a adormit. Dar cum a închis ochii, s. făcea că a ajuns într-un palat strălucitor, și venea spre el o prințesă nemaipomenit de frumoasă. Prințesa avea straie din mărgean și încălțări din agate și perle naturale.

Aceasta s-a oprit și cu o voce cristalină i-a zis:

— Secetă, știu că tu cauți palatul regelui-dragon. Dar pentru a ajunge acolo, trebuie mai întâi să găsești peștera dragonului. Cum spunea un cuvânt, din gura prințesei ieșea o perlă. L-a învățat cum să ajungă la peștera dragonului, apoi s-a făcut nevăzută.

Băiatul s-a trezit și a plecat pe drumul arătat de prințesă. A mers ce a mers, până a dat de o peșteră mare și întunecoasă. Secetă și-a făcut curaj și a intrat în peșteră. A început să pipăie și parcă nimerea cu mâinile în cuțite, așa de ascuțiți erau colții de stâncă. A pipăit așa până ce a dat cu mâinile de o ușă, pe care se aflau niște colți de stâncă și mai ascuțiți. A împins ușa cu mâinile, cu picioarele, dar aceasta nici nu s-a clintit, iar mâinile și picioarele i s-au zdrențuit. Atunci a împins-o cu trupul lui, dar trupul s-a făcut tot o rană. A împins ușa o zi întreagă, dar ea nici vorbă să se miște. A mai împins o noapte, dar tot degeaba. Dintr-o dată a auzit o voce:

— Secetă, Secetă, dacă vrei să deschizi ușa, trebuie să aduci tăblița dragonului*.

Atunci el a ieșit din peșteră, a cules niște ierburi de leac cu care și-a oblojit rănile și apoi s-a întors acasă și a întrebat-o pe mama sa:

— Mamă, unde se află tăblița dragonului?

— Băiete, tăblița dragonului se află în templul mahomedan.

---

* **Tăbliță** din bambus pe care era scris cuvântul „dragon" și care se credea că are puteri miraculoase.

Secetă a dat fuga la templul mahomedan. Aici, călugării tocmai se rugau să dea ploaie. Trebuia să se roage timp de patruzeci de zile.

Apoi, călugării, desculți și rași în cap, cu mirodenii fumegânde în mână și murmurând rugăciuni, au ieșit din templu. Unul dintre ei ducea tăblița dragonului. Cu toții s-au îndreptat spre helesteul Dragonului Negru. Aici, călugărul i-a dat tăblița lui Secetă s-o arunce în apă, dar el a sărit în apă împreună cu tăblița și s-a îndreptat spre peștera dragonului. Ajungând, a lovit cu tăblița în ușă, iar aceasta îndată s-a deschis.

Secetă a intrat într-un palat strălucitor, unde a văzut un dragon în straie negre, dormind pe un tron. Acesta ținea în gură o perlă roșie. Secetă, așa cum îl învățase prințesa, s-a apropiat, a scos perla din gura dragonului și a înghițit-o.

Dragonul s-a trezit și a început să scoată flăcări pe nas și pe gură, strigând:

— Cine mi-a furat perla?

— Eu, am înghițit-o, a răspuns Secetă.

Auzind, dragonul s-a înfuriat, a luat o sabie și a zis:

— Dacă nu-mi dai perla, te voi face bucățele!

— Ai făcut să moară de foame atâția oameni! Acum ți-a venit și ție rândul, a răspuns Secetă. Apoi a ridicat tăblița și l-a lovit pe dragon doborându-l și omorându-l.

Se zice că, după moartea regelui-dragon, Secetă s-a prefăcut el însuși în dragon și a adus atâta ploaie, că toți oamenii erau fericiți.

VÂNĂTORUL HALIP

Trăia odată un flăcău pe care-l chema Halip. Și deoarece se îndeletnicea cu vânătoarea, lumea-i zicea Halip-vânătorul.

Băiatul era foarte harnic și dornic să-și ajute semenii și tot vânatul îl împărțea cu vecinii lui.

Într-o zi, Halip a plecat la vânătoare pe munte. Ajuns la marginea pădurii, a văzut un pui de șarpe alb dormind la umbra unui copac. Și-a încetinit pașii și a vrut să-l ocolească, dar, deodată, din înaltul cerului s-a lăsat un vultur pleșuv care a prins în ghearele sale puternice puiul de șarpe. Acesta a început să strige: „Ajutor, ajutor!" Atunci Halip și-a încordat arcul și a slobozit o săgeată în vultur, care îndată a dat drumul prăzii și s-a făcut nevăzut. Halip i-a zis șarpelui:

— Sărmane puișor, du-te și-ți caută părinții. Iar șarpele a dat din cap ca și când ar fi înțeles.

A doua zi, Halip a trecut din nou pe acolo și mare i-a fost mirarea când a văzut un cârd de șerpi în fruntea cărora se afla puiul de șarpe. I s-a părut foarte ciudat și a vrut să treacă pe lângă ei, când puiul de șarpe a zis:

— Eu sunt puiul pe care l-ai salvat și am venit să-ți arăt recunoștința mea. Sunt fiica împăratului-dragon și părinții m-au trimis să te duc în fața lor spre a-ți mulțumi că mi-ai scăpat viața. Dar ține minte, să nu primești nimic din ce-ți vor da ei; să le spui că vrei numai piatra prețioasă pe care o ține tatăl meu în gură. După ce ți-o va da, s-o bagi în gura ta și ai să înțelegi graiul tuturor animalelor de pe pământ. Dar nu trebuie

să spui nimănui ce auzi tu, căci dacă vei spune, te vei preface în stană de piatră și vei muri.

Acestea fiind zise, au ajuns la poarta palatului. Văzându-l, împăratul-dragon a zis:

— Vreau să-ți mulțumesc pentru binele ce mi l-ai făcut. Vino cu mine în vistierie și ce vei vrea, aceea îți voi da. L-a luat de mână și au intrat în vistierie. Aici se aflau toate pietrele prețioase din lume, care străluceau de-ți luau ochii. Dar Halip n-a vrut nimic.

Încurcat, împăratul a zis:

— Oare nu te încântă nimic din bogățiile pe care le-ai văzut?

— Toate aceste bogății pot servi numai ca podoabe, iar pentru noi, vânătorii, n-au nici o trebuință, a răspuns Halip. Dacă marele împărat dorește să-mi dăruiască vreo amintire, aș vrea să-mi dăruiască piatra pe care o ține în gură.

Împăratul s-a gândit ce s-a gândit, apoi, nemaiavând încotro a scos piatra din gură și i-a dăruit-o.

La plecare i-a ieșit din nou în față șarpele cel mic, care a mai adăugat:

Dacă ai piatra, vei ști tot ce se întâmplă pe lume, dar să nu spui nimănui, că altfel viața îți va fi în pericol. Să nu uiți asta!

Luând piatra și înțelegând graiul animalelor, lui Halip îi venea mult mai ușor să vâneze și tot ce vâna împărțea cu ceilalți sătenî.

Așa au trecut câțiva ani, până ce, într-o zi, când se afla pe munte la vânătoare, a auzit un cârd de păsări care vorbeau între ele.

— Să plecăm cât mai repede de aici, căci mâine toți muntii din împrejurimi se vor surpa și vor da năvală apele.

Auzindu-le, Halip s-a întors în sat și le-a spus consătenilor:

— Să plecăm în grabă din aceste locuri, căci va fi

prăpăd mare, a zis el. Dar nimeni nu l-a luat în seamă, ba unii credeau că a înnebunit.

Câțiva bătrâni au zis:

— Tu niciodată n-ai spus vorbe în vânt. Acum ne spui că muntele se va surpa și va veni puhoi de ape. Spune-ne, ce temei ai când spui toate astea?

Halip era în mare încurcătură. Ar fi putut să plece singur, să se salveze și să nu le spună nimic, dar a hotărât că mai bine se preface în stană de piatră decât să piară atâta lume. Și atunci le-a spus cum a ajuns el să înțeleagă graiul păsărilor și animalelor. Dar n-a apucat să termine de povestit, că s-a prefăcut într-o stâncă.

Atunci, cu mic cu mare, sătenii au înțeles adevărul celor spuse de Halip și au părăsit în grabă acele locuri.

La scurt timp după aceasta, munții s-au prăbușit și apele au dat năvală, acoperind totul. Cât vedeai cu ochii era numai apă și în mijlocul ei se ridica stânca în care se prefăcuse Halip.

TREI FIRE DE PĂR DIN AUR

Trăiau odată într-un sat un băiat și mama lui. Băiatul se numea Mingzi și era tare arătos și harnic. El era priceput la toate: ara pământul, tăia lemne, păzea vacile, prindea pește, așa încât oamenii din sat se mirau de câte știa să facă.

Dar băiatul era tare sărac și de-abia avea cu ce-și duce zilele. De mic copil crescuse împreună cu fata unei rubedenii bogate cu care se înțelegea foarte bine.

Mingzi avea o pasăre căreia îi împărtășea toate necazurile și bucuriile și care-l asculta de parcă înțelegea totul. Băiat și pasăre erau nedespărțiți: unde se ducea Mingzi, acolo se ducea și păsărica.

Într-o zi, când Mingzi s-a întors de la lucru, bătrâna lui mamă i-a zis:

— Mingzi, în curând vei avea șaptesprezece ani, iar eu simt cum mă lasă puterile. A venit timpul să-mi aduci noră în casă. Socotesc că cea mai potrivită să-mi fie noră este verișoara ta Xinuozui, cu care ai crescut de mic copil.

Mingzi s-a roșit tot și a zis:

— Mamă, Xinuozui e mai bogată decât mine și știi bine că mama ei nu se va învoi.

— Noi suntem rude și nu mă tem să mă duc să vorbesc cu ai ei, a răspuns mama. Și a doua zi a plecat în satul vecin, la ruda ei.

Auzind mama fetei cele spuse de mama lui Mingzi, și-a zis: „Oare nu-și dă seama cât este de săracă și că nu putem să ne înrudim? Mai bine să mă gândesc la un plan, s-o fac să se lase păgubașă.“ Și, zâmbind, i-a spus:

— Suntem rude și nu-ți cer nici aur, nici argint, dar vreau ca dar de nuntă trei fire de păr din aur de pe capul călugărului de la Templul Soarelui-Apune. Spune-i lui Mingzi să se ducă și să mi le aducă, iar dacă nu poate, să nu mai vorbim despre treaba asta.

Mama s-a întors la Mingzi și i-a spus condiția pusă de ruda ei. Auzind-o, înfuriat, Mingzi a zis:

— Mamă, nu trebuia să te duci, acum îmi dau seama că mătușa prea ne socotește niște nepricopsiți. Înadins a pus această condiție, știind că va fi tare greu s-o îndeplinesc. Și ca să-i arăt de ce sunt în stare, mă voi duce la Templul Soarelui-Apune.

— Mingzi, nu te mai gândi la lucrul acesta. E cale lungă până la templu și cine știe ce ți se mai poate întâmpla pe drum. Și apoi, sunt atâtea fete în sat. Am să-ți pețesc altă fată.

Băiatul n-a mai zis nimic, iar în timpul acesta păsărica a intrat în casă, i s-a așezat pe umăr și a început să ciripească. El a luat-o în mână și a întrebat-o:

— Ce zici, păsărică, să mă duc după cele trei fire de păr din aur? Dacă e bine să mă duc, să ciripești de trei ori. Și păsărica a ciripit de trei ori.

— Mamă, păsărica mă îndeamnă să mă duc, așa că m-am hotărât să plec.

Apoi a plecat s-o caute pe Xinuozui, căreia i-a spus totul și i-a cerut:

— Dacă ții la mine cu adevărat, să mă aștepți trei ani. Și fata, cu lacrimi în ochi, s-a învoit.

Mama i-a pregătit de-ale gurii și a doua zi Mingzi a luat păsărica și a plecat spre Soare-Apune. Și a mers, a mers așa zi și noapte, trecând peste munți și ape, până ce uitase șirul zilelor. Într-o zi, ajungând într-un sat, a cerut găzduire la un bătrân. Aici, mare i-a fost mirarea când a văzut că oamenii lucrau pământul noaptea, la lumina opaițului, și i-a zis bătrânului:

— Dar harnici mai sunt oamenii din părțile astea! Până și noaptea, la lumina opaițului, lucrează pământul.

— La noi, ziua este noapte și noaptea este zi. Ascultă cum cântă păsărelele, cu toate că este întuneric. Cu câțiva ani înainte, aici a poposit o pasăre, oamenii spun că este pasărea de aur. Pasărea s-a așezat pe creanga cea mai înaltă și ziua dormea, iar seara, cum apunea soarele, începea să cânte. Și cânta așa până a doua zi în zori. Cântecul ei era din ce în ce mai frumos, iar oamenilor le plăcea din ce în ce mai mult să asculte, așa că stăteau toată noaptea să asculte și nimeni nu se gândea să se mai culce. Și în felul acesta erau nevoiți să doarmă ziua, o dată cu pasărea. Apoi oamenii au început să se îmbolnăvească și câmpul să se ofilească. Și atunci au hotărât să facă întocmai ca pasărea, adică să doarmă ziua și să muncească noaptea. Am auzit că tu mergi spre templul Soarelui-Apune. Întreabă-l, rogu-te, pe călugărul cu părul de aur ce să ne facem cu pasărea asta. Mingzi s-a învoit.

În noaptea aceea n-a putut să doarmă nici el de cântecul păsării. Și cu toate că era rupt de oboseală, a doua zi a pornit mai departe.

A mers iar zile în șir până ce a ajuns într-un alt sat. Aici a cerut găzduire la o bătrână. Bătrâna i-a dat o ceașcă de ceai și când s-o ducă la gură, a venit în zbor de afară pasărea lui, care ținea în cioc un bob de orez cât o alună. Băiatul s-a mirat tare, dar bătrâna i-a spus:

— La noi, grânele cresc tare bine. Avem trei recolte pe an, iar bobul de orez crește cât o alună. Dar cine și-ar putea închipui că, în ciuda acestui fapt, oamenii de pe aici n-au ce mânca! A oftat și a spus în continuare: Cu câțiva ani în urmă, dinspre mare a venit o pereche de păsări phönix care zi de zi ne cere grăunțe să mănânce și mănâncă în fiecare zi câte cinci touri de orez. Așa că de-abia ne ajunge să le hrănim pe ele.

Oamenii le urăsc de moarte, dar n-au cum să scape de ele.

— Dar nu puteți să puneți niște lațuri și când vin să mănânce să le prindeți și să trageți cu săgețile în ele? a întrebat Mingzi.

— Hei, crezi că nu ne-am gândit și noi la lucrul ăsta? Dar când vin, împrăștie în jurul lor numai raze de aur care te orbesc, așa că nu-i chip să le mai zărești.

— Bine, când am să ajung la templul Soarelui-Apune am să-l întreb pe călugărul cu părul din aur cum puteți să scăpați de aceste păsări.

A doua zi, Mingzi a plecat mai departe. Și a mers, a mers zile în șir, până a ajuns la malul unei ape. Aici a văzut un om cu o barcă și l-a rugat să-l treacă pe malul celălalt, dar acesta a dat din cap și a arătat cu degetul spre mijlocul apei.

— Nu se poate! Uite ce valuri sunt, barca o să fie sigur răsturnată. Trebuie să așteptăm să iasă luna și abia atunci putem trece. Mingzi n-a avut încotro și a așteptat.

Cum a răsărit luna, apa s-a liniștit. Mingzi s-a urcat în barcă, iar barcagiul l-a întrebat:

— Frate, încotro te duci?

— Spre Soare-Apune, a răspuns Mingzi.

— Și ce treabă ai tu spre Soare-Apune?

— Trebuie să mă întâlnesc cu călugărul cu părul de aur și să-i cer trei fire din părul lui.

— Și ce să faci cu firele de aur?

— Îmi trebuie ca să-mi iau nevastă.

— Atunci, rogu-te, să-l întrebi pe călugăr cum să facem ca apele să se potolească și în timpul zilei.

Barcagiul l-a lăsat pe celălalt mal și Mingzi a pornit-o iarăși spre Soare-Apune. A mers, a mers până ce, în sfârșit, a ajuns la Templul Soarelui-Apune. Și ce minunății a văzut el aici! Palate acoperite cu aur și pietre

prețioase, cărări dăltuite în marmură albă, arbori cu frunzele ca jadul verde, o pagodă de aur care dogorea ca focul. Dar Mingzi nu avea ochi pentru toate aceste minunății. S-a dus drept către poartă, unde stăteau doi călugări de pază. Aceștia erau înalți cât doi uriași, încât Mingzi părea o păpușă pe lângă ei.

Când l-au văzut, unul dintre călugări l-a întrebat:

— Băiețelule, ce vânt te aduce pe aici?

— Vreau să-l văd pe călugărul cu părul din aur, a răspuns Mingzi.

— Și de ce vrei să-l vezi? a întrebat celălalt străjer.

— Vreau să-mi dea trei fire de păr din capul lui ca să mă pot însura, a răspuns băiatul.

— Prea bine, a răspuns călugărul, dar acum tocmai se face citirea textelor budhiste și nu are voie să intre nimeni.

— Bine, am să aștept puțin, a spus Mingzi zâmbind.

— Să aștepți puțin? Poate că nu știi că citirea textelor budhiste ține între trei și cinci ani. Mai bine nu mai aștepta și vino peste trei ani. Și acum pleacă!

După ce a fost izgonit de către cei doi străjeri, Mingzi s-a așezat sub un pom, necăjit tare. Și se gândea în sinea lui: „Am străbătut atât amar de drum, ca ei să-mi spună acum să vin peste trei ani. Acest lucru nu se poate! Trebuie să mă duc înapoi!“ Și a început să-și frământe mintea cum să facă. Apoi i-a șoptit ceva păsării, iar aceasta a zburat la cei doi străjeri și a început să ciripească, învârtindu-se în jurul lor.

— Dar frumos mai ciripește această păsărică, a zis unul din călugări. Hai s-o prindem! Și au început amândoi să fugă după păsărică. Aceasta ba se ridica, ba se cobora, iar călugării năduşiseră alergând după ea. În timpul acesta, Mingzi s-a strecurat înăuntru.

Cum a pătruns în templu, băiatul a auzit murmurul rugăciunilor care, cu cât se apropia, cu atât era mai puternic. În templu se aflau câteva sute de călugări care

stăteau cu ochii închiși, cu picioarele strânse sub ei și murmurau texte budhiste. Călugărul cu părul de aur se înălța cu câțiva geanguri* deasupra tuturor, încât părea o pagodă uriașă.

Mingzi s-a îndreptat către el, a îngenuncheat și a strigat:

— Mărite călugăr, dă-mi, rogu-te, trei fire de păr din capul tău, să mă pot întoarce acasă.

Dar, călugărul, de la înălțimea aceea, nu putea să-l audă pe băiat și nici să-l vadă.

Atunci băiatul a început să se cațere întocmai ca o maimuță pe spatele lui și s-a cățărat până ce i-a ajuns la cap. Apoi a apucat cu mâna un fir de păr și l-a smuls. Călugărul a simțit durerea și a întrebat:

— Cine nu-mi dă pace?

Lui Mingzi i s-a făcut inima cât un purice.

— Sunt eu și vin din satul cu pasărea de aur care cântă ziua și doarme noaptea.

Călugărul a zis:

— Am să te leg fedeleș cu firele de păr din capul meu. Și a continuat să murmure textele budhiste.

După puțin timp, Mingzi i-a mai smuls un fir de păr.

Călugărul a întrebat din nou:

— Cine nu-mi dă pace?

Mingzi a răspuns iarăși:

— Sunt eu și vin din satul în care o pereche de păsări phönix mănâncă toată recolta.

— Am să te leg fedeleș cu firele de păr din capul meu. Și a continuat să murmure textele budhiste.

Mingzi a mai smuls și cel de-al treilea fir și, la întrebarea călugărului, n-a apucat să zică decât:

— Vin de la apa...

Îndată, călugărul a spus:

— Neapărat am să te leg cu firele de păr din capul meu.

---

* 1 geang = 3,3 m

Mingzi, speriat, a coborât îndată pe pământ. Apoi a ieşit din templu şi a văzut cum cei doi călugări năduşeau de zor dând să prindă păsărica. A fluierat o dată şi păsărica a venit la el şi au părăsit templul împreună.

A mers, a mers până ce a ajuns la malul apei, unde omul cu barca l-a primit cu mare bucurie. Mingzi a vârât un fir de păr din aur în apă şi acesta a crescut, a crescut, până ce a ajuns de mărimea unui şarpe care sclipea de-ţi lua ochii. Şarpele a început să înoate în sus şi în jos până ce a dat de un om cu coadă de peşte. Era omul care învolbura apele. Barcagiul a vrut să-l omoare, dar acesta s-a rugat de iertare, legându-se să nu mai tulbure apa niciodată. Mingzi a pus o vorbă bună şi barcagiul l-a iertat. Omul cu coada de peşte a început să înoate zicând:

— Binefăcătorule, de vei avea vreodată nevoie de mine, vino la malul apei şi strigă-mă de trei ori.

Apa s-a liniştit şi Mingzi a trecut cu bine pe celălalt mal.

A plecat mai departe şi a mers ce a mers până a ajuns la bătrână. Toţi l-au primit plini de bucurie. A doua zi, când cele două păsări phönix au venit să mănânce grânele, Mingzi a scos un fir de păr care a crescut, a crescut şi a început să strălucească de le-a orbit pe acestea încât au rămas nemişcate. Apoi firul s-a încolăcit peste picioarele lor şi n-au mai putut zbura. Toţi sătenii erau foarte fericiţi şi unii ziceau că păsările phönix trebuie arse, alţii că trebuie tăiate. Dar ele s-au rugat de iertare, făgăduind să nu mai mănânce grânele. Lui Mingzi i s-a făcut milă de ele şi le-a dat drumul. Ele au lăsat un ou şi au zis:

— Binefăcătorule, ia acest ou cu tine şi în fiecare zi, când soarele bate în crucea amiezii, tu să spui: „Phönix, phönix, regina păsărilor, dă-mi aur şi bogăţii!“ şi vei vedea.

Drept mulțumire, sătenii i-au dăruit lui Mingzi un cal și o traistă de orez, spunându-i:

— Acesta se numește orezul de aur și dacă mănânci numai o boabă te și saturi. Dar să nu cumva să mănânci mai mult.

Mingzi a încălecat pe cal și a plecat mai departe. După puțin timp, a ajuns la casa bătrânului. Aici s-a cățărat în copacul unde cânta pasărea de aur, ca s-o prindă. Dar se auzea numai viersul acesteia, pasărea însă nu se vedea. Atunci, băiatul a luat un fir de păr care a crescut, a crescut și a început să sclipească de-ți ua ochii și razele lui au orbit păsărica de aur, iar firul de păr i s-a răsucit îndată peste picioare.

Sătenii au hotărât să omoare pasărea, dar ea s-a rugat de iertare, făgăduind să nu mai cânte noaptea.

— Voi merge cu tine și nu voi mai cânta decât la porunca ta. În fiecare zi voi mânca trei boabe de orez și-ți voi face trei ouă de aur, a spus pasărea.

La plecare, sătenii i-au dăruit o cămilă. Mingzi a încălecat pe cal, a luat traista cu orez, oul de phönix, păsărica de aur, cămila și a plecat mai departe.

Când a ajuns acasă se făcuseră trei ani fără o zi. Văzându-l, bătrâna sa mamă a început să plângă de bucurie. Mingzi a coborât de pe cal, a legat cămila, a închis păsărica de aur în colivie, a pus bine traista cu orez, a ascuns oul și i-a dat mamei lui cele trei fire de păr din aur.

A doua zi, mama s-a grăbit să ajungă în satul vecin. Văzând cele trei fire din aur, verișoara ei a tras o sperietură și în sinea ei gândea: „Ce-mi trebuie mie trei fire de păr din aur? Mai bine îi spuneam să aducă un tou de perle". Și, râzând, a zis:

— Verișoară, mă învoiesc să facem nunta. Dar tu știi că pentru asta mirele trebuie să-i aducă miresei cadouri. Spune-i lui Mingzi că în trei zile să vină cu un tou de perle.

Când s-a întors acasă şi i-a spus băiatului ce daruri de nuntă cere viitoarea lui soacră, acesta s-a supărat aşa de tare, încât n-a mai putut să pună nimic în gură. Apoi şi-a amintit de cele spuse de omul cu coada de peşte, s-a dus lângă o apă şi l-a strigat. Acesta s-a înfăţişat îndată, întrebând:

— Binefăcătorule, de ce m-ai chemat?

— Vreau un tou de perle, poţi să mă ajuţi?

— Binefăcătorule, ia un pieptene şi vino şi piaptănă-mă.

Acesta a început să-i pieptene şi stropii de apă ce se împrăştiau din părul lui se prefăceau în perle. Aşa a strâns un tou de perle.

— Binefăcătorule, ai grijă, poţi să pui aceste perle unde vrei tu, numai în apă să nu le pui, pentru că apa o să le topească.

Şi s-a scufundat iarăşi în apă.

A doua zi de dimineaţă, Mingzi a luat perlele şi a plecat la casa mătuşă-sii, în satul vecin. De data asta, bătrâna n-a mai avut ce spune aşa încât Mingzi şi Xinuozui au făcut nuntă mare.

Soacra era tare mulţumită de perle şi le număra în fiecare zi, până ce o dată s-a lovit de vasul cu perle şi l-a răsturnat. Perlele s-au murdărit, iar bătrâna a luat o oală cu apă să le spele. Dar cum a pus perlele în apă, acestea s-au şi topit, încât n-a mai putut să scape decât 5—6 bucăţi.

Bătrâna n-a dormit toată noaptea de supărare. A doua zi, a plecat la coliba lui Mingzi, dar nici el, nici mama lui nu erau acasă.

Văzând Xinuozui că mama vine în vizită, s-a bucurat foarte mult. Dar aceasta, cum a dat cu ochii de colivia în care era închisă pasărea de aur, a zis:

— Dar frumoasă mai este această pasăre!

La care fata a răspuns:

— Aceasta este pasărea adusă de Mingzi. Îi dau în

fiecare zi câte trei boabe de orez și-mi face trei ouă de aur. Și, în afară de aceasta, Mingzi a mai adus un ou de phönix.

— Xinuozui, împrumută-mi și mie pentru câteva zile această pasăre, a rugat-o bătrâna.

Xinuozui i-a dat păsărica și un pumn de orez, să aibă cu ce-o hrăni. Dar bătrâna lacomă nu s-a mulțumit cu atât și, când fata n-a băgat de seamă, a luat toată traista cu orez.

Cum a ajuns acasă, a și zis:

— Phönix, phönix, regina păsărilor, dă-mi aur și argint. Și, deodată, în fața ei au apărut zece bucăți de aur și zece de argint.

Din lăcomie, bătrâna i-a dat păsării patru, apoi cinci, apoi șase boabe și, până la urmă, ce s-a gândit: „Ia să-i dau toate boabele din traistă să le mănânce și să nu mai aștept atâtea zile!" Și a început să îndoape pasărea cu boabele de orez. Aceasta s-a smuls din mâinile bătrânei și a zburat afară. Bătrâna a alergat după ea, s-a împiedicat de bucățile de aur și argint, a călcat pe oul de phönix și l-a spart. Atunci s-a înfuriat și a început să bată pasărea, care, umflată de orez, a murit pe loc.

Bătrâna tare s-a speriat și n-a mai îndrăznit să se ducă la Mingzi să-i spună toată tărășenia. Apoi i s-a făcut foame și s-a apucat să mănânce și ea din orezul de aur. După ce a mâncat trei boluri de orez, bătrâna a simțit cum se umflă și îndată a murit.

După câteva zile a venit și Mingzi. Cum a intrat în casă, ce să vadă? Oul de phönix spart, pasărea de aur moartă, orezul de aur terminat și soacra moartă. Și-a îngropat soacra împreună cu pasărea de aur. După un timp, pe mormântul lor a crescut un pom care făcea flori albe ce rodeau un fruct galben ca aurul, de mărimea unui ou de phönix și foarte parfumat la gust. Oamenii au numit acest fruct „oul de aur".

DE CE RĂSARE SOARELE CÂND CÂNTĂ COCOȘUL

În vremurile străvechi, pe cer erau nouă sori. Și acești nouă sori dogoreau pământul ca un cuptor: pe pământ nu mai rămăsese nici un fir de iarbă, nici o picătură de apă. Atunci, oamenii s-au adunat la sfat.

Unul a zis:

— Eu socotesc că ar trebui să învelim cei nouă sori în năframe, să nu mai dogorească așa de tare.

Mulți au zis că e bine, dar unde să găsești niște năframe așa de mari și cum să ajungi în slăvile cerului, să învelești cei nouă sori?

— Mai bine să ne ascundem în pivnițe, a spus altul mai deștept, și atunci scăpăm de dogoarea sorilor.

— Dar atunci când mai arăm pământul? au zis alții.

Când sfatul era mai aprins și fiecare își dădea cu părerea, unul a spus:

— Cel mai nimerit ar fi să-l rugăm pe viteazul arcaș Ibu să tragă cu arcul și săgeata să doboare cei nouă sori.

— Așa-i! au strigat oamenii într-un glas. Și au trimis soli după Ibu.

Acesta trăia într-o peșteră pe vârful muntelui. Auzind rugămintea solilor, Ibu a început să râdă:

— Aceasta este o treabă grea, dar dacă oamenii o cer, am s-o fac.

Și-a pregătit arcul și săgeata și a început să tragă. A tras opt săgeți, și cu fiecare săgeată, de pe cer a căzut un soare. Ultimul soare, speriat, a fugit și s-a ascuns după un munte.

Oamenii erau bucuroși nevoie mare și nu mai aveau cuvinte să-l laude pe Ibu. Dar, deodată, s-a făcut întuneric și s-a lăsat frigul. Pe oameni i-a cuprins îngrijorarea: fără soare, recoltele nu vor mai crește și nu vor mai avea ce mânca.

Și s-au așezat din nou la sfat.

Unul dintre oameni a zis:

— Numai după ce soarele care s-a ascuns în spatele muntelui se va urca din nou pe bolta cerului, vom fi cu adevărat fericiți. Dar pe cine să trimitem să-l caute?

— Să trimitem pasărea care are viersul cel mai frumos, a fost de părere un om.

Dar care pasăre are viersul cel mai frumos? Unii au zis că mierla, alții ciocârlia, și până la urmă au ales mierla, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie că se duce să caute soarele. Plină de îngâmfare, mierla a început să cânte, dar soarele nici vorbă să se arate.

Atunci au pus ciocârlia să cânte și aceasta, socotindu-se cea mai bună cântăreață din lume, a dat drumul viersului, dar în zadar, că soarele tot nu s-a arătat.

Până la urmă, oamenii s-au gândit la cocoș și l-au rugat pe el să cânte.

Cocoșul și-a întins gâtul, a ridicat aripile și a început să cânte.

Auzindu-l, soarelui i s-a părut că viersul lui e plin de căldură și adevăr, cu toate că nu era nemaiauzit de frumos. Și, cu teamă, a ieșit încetișor de după munte.

Cocoșul cânta mai departe și toate păsărelele au început să cânte o dată cu el.

Soarele a căpătat dintr-o dată încredere și s-a înălțat iarăși la cer. Și din nou pământul s-a luminat și s-a încălzit.

De atunci, de câte ori cântă cocoșul, soarele răsare pe cer.

RODIA

Trăiau odată doi fraţi. Părinţii le lăsaseră moştenire o colibă prăpădită, un bivol şi un tăun. Băieţii ţineau tare mult la bivol, care le ara pământul, şi-n fiecare zi urcau pe munte să taie iarbă proaspătă ca să-i dea să mănânce.

Într-o zi, când fratele cel mic s-a întors cu un braţ de iarbă de pe munte, fratele cel mare i-a spus:

— Frăţioare, ai crescut şi te-ai făcut băiat mare. A venit timpul să ne despărţim şi să trăim fiecare pe socoteala lui.

Spusele acestea i-au luat graiul fratelui celui mic, dar n-a avut încotro şi s-a împăcat cu gândul.

— Frate, toată averea noastră este bivolul acesta, a spus fratele mai mare. Neavând cum să-l împărţim, să-l lăsăm să-şi aleagă singur stăpânul. Eu, ca frate mai mare, mă voi aşeza în faţa bivolului şi am să-l trag de nas. Tu aşază-te în spate şi trage-l de coadă. Să vedem cu cine merge.

În sinea lui, fratele cel mare nădăjduia că bivolul va merge cu el.

Dar fratele cel mic se gândea că bivolul i s-ar cuveni fratelui celui mare şi s-a lăsat păgubaş. Aşa s-a făcut că fratele cel mare a luat bivolul, iar fratele cel mic a rămas cu tăunul. Băiatul şi tăunul erau nedespărţiţi, până ce, într-o zi, mergând să-l vadă pe fratele cel mare, tăunul a fost înghiţit de un cocoş. Pe fratele cel mic l-a podidit plânsul. Văzându-l plângând cu atâta amar, soacra fratelui său l-a întrebat de ce plânge. Auzind aceasta care-i păsul, i-a zis:

— Pentru asta îţi voi da în schimb cocoşul.

Şi ce mândreţe de cocoş! Avea o creastă roşie ca focul şi penele tărcate. De atunci, băiat şi cocoş au devenit de nedespărţit.

Într-o zi, tot cerul s-a acoperit cu nori şi a început să ningă. După puţin timp, viscolul a dărâmat coliba băiatului. Acesta a luat cocoşul în braţe şi a fugit să se adăpostească în coliba de piatră a vecinului său. Dar nu se ştie cum s-a întâmplat, câinele vecinului a mâncat cocoşul. Băiatul a început să plângă de ţi se rupea inima. Vecinul l-a întrebat de ce plânge şi băiatul i-a spus toată povestea.

— Îţi voi da câinele în schimb, i-a zis vecinul.

Băiatul s-a împrietenit cu câinele. Primăvara, când iarba a încolţit, toţi au ieşit la semănat, iar pe băiat l-a apucat tristeţea. Văzându-l, câinele i-a spus:

— Nu fi supărat că n-are cine să-ţi are pământul. Am să te ajut eu să-l ari.

Bucuros nevoie mare, băiatul l-a mângâiat pe cap şi i-a zis:

— Dacă tu poţi să mă ajuţi, atunci mâine o pornim la treabă.

A doua zi, băiatul a hrănit bine câinele şi a plecat cu el la arat. Şi câinele ara pământul mai repede decât un bivol, iar băiatul se făcuse lac de năduşeală alergând în urma lui.

Vestea despre câinele care ară s-a răspândit peste tot şi a auzit-o şi fratele cel mare. A luat bivolul, s-a dus la frate-său şi i-a propus să facă schimb. Fratele cel mic nu s-a învoit. Dar fratele cel mare o ţinea una şi bună, încât acesta n-a mai avut încotro şi i-a împrumutat câinele.

A doua zi, nici nu se luminase bine de ziuă, că fratele cel mare a plecat cu câinele la arat, cu gândul să termine de arat într-o singură zi tot pământul pe care-l avea. Dar câinele nu s-a mişcat din loc. Fratele

mai mare a început să-l lovească, dar cu toată bătaia și înjurăturile câinele n-a făcut nici măcar un pas. Fratele cel mare a bătut câinele până l-a omorât.

Auzind, fratele cel mic a început să plângă. Apoi a făcut o groapă și l-a îngropat, iar pe mormântul lui a sădit un pom care face fructul numit rodie. Fratele cel mic uda pomișorul în fiecare zi, îi punea îngrășăminte, smulgea buruienile, culegea omizile, iar acesta creștea ca din apă. După puțin timp a legat rod, încărcându-se de fructe roșii.

Într-o zi a căzut o rodie din pom. Fratele cel mic a luat-o în mână și îndată rodia a plesnit. El a lăsat-o jos și pe acel loc a răsărit o casă.

Bucuros, s-a dus să-i spună minunea fratelui cel mare:

— Frate, m-am gândit să împart toate rodiile celor care nu au locuințe, ce zici?

Auzindu-l, fratele cel mare a spus:

— De ce să împarți rodiile la alții? Mai bine ne facem noi stăpâni de case.

Dar fratele cel mic nu s-a lăsat înduplecat. Atunci, fratele cel mare a plănuit altfel: într-o seară, a luat un sac și a plecat să fure rodiile. S-a urcat în pom și a cules una câte una toate fructele. Și în gândul lui se și vedea mare stăpân de case. A luat sacul la spinare și a plecat acasă. Aici a scos cea mai mare rodie din sac, a luat-o în mână, aceasta a plesnit, dar din ea n-a ieșit nici o casă, ci și-a luat zborul un tăun.

— Se vede treaba că n-am nimerit rodia care trebuie, a zis fratele cel mare, ia să mai scot una.

A scos o altă rodie, a plesnit și aceasta și din ea a ieșit un cocoș care s-a repezit la el, l-a ciupit de picior și a zburat.

— Se vede treaba că nici de data asta n-am nimerit rodia care trebuie, ia să mai scot una.

A băgat din nou mâna în sac şi a mai scos o rodie. Şi de data asta rodia a plesnit şi din ea a ieşit un câine care a început să latre. Era chiar câinele pe care-l omorâse fratele cel mare. Văzându-l, acesta a leşinat de frică.

Când s-a trezit, n-a mai găsit nici o rodie.

ERLANG PRINDE SORII

Demult, tare demult, pe cer erau șapte sori: când apunea unul, răsărea altul și așa mereu, fără întrerupere, încât pe pământ nu era niciodată întuneric. De dogoarea lor, oamenii nu mai puteau nici să respire, iar dacă puneai afară o bucată de cocă îndată se prefăcea în pâine. Nu se știe câtă lume a murit în acele vremuri de arșiță. Oamenii erau mâhniți și îngrijorați: „Ce ne facem cu atâția sori?" se întrebau ei, dar nimeni nu știa ce să facă.

Până ce, într-o zi, s-a ivit un flăcău negricios și bine legat, care avea o putere neobișnuită. Văzând cât de îngrijorați erau oamenii, el a hotărât să le facă de petrecanie celor șapte sori. Auzind vestea, toată lumea a răsuflat ușurată și oriunde se ducea flăcăul era întâmpinat cu multă bucurie.

La început, Erlang a prins un soare, dar neavând unde să-l țină, când l-a prins pe cel de al doilea, primul deja fugise; l-a prins și pe al treilea, dar în acest timp fugise și cel de al doilea și așa mereu, nereușind să păstreze nici unul.

Văzând că nu iese la căpătâi, s-a gândit la altă metodă: a luat un coș și s-a urcat pe munte. Cu ajutorul coșului a prins unul câte unul aproape toți sorii. Și cum prindea unul, cum îl ascundea sub munte. Și uite așa a prins șase sori. Dar Erlang obosise de atâta alergătură și nu mai știa câți sori prinsese și câți mai rămăseseră. S-a așezat pe malul unei ape să se odihnească. Atunci a simțit că-l dor picioarele. Și-a scos încălțările și a văzut că picioarele i se umpluseră de bășici. S-a uitat în pan-

tofi și a văzut că erau plini de pietricele. Râzând, și-a zis: „Vasăzică, voi mi-ați făcut băşicile!“ și a zvârlit pietricelele din pantofi. Pe acel loc s-a ridicat îndată un deal.

După ce s-a odihnit, s-a încălțat, a luat coșul și a început iarăși să caute sorii, dar nu se mai vedea nici unul. Când tocmai se hotărâse să renunțe, din partea de răsărit a dealului s-a ridicat un soare. Erlang a luat coșul și s-a repezit asupra lui, strigând:

— Să vedem unde ai să mai fugi!

Speriat, soarele a fugit, ascunzându-se.

În timpul acesta s-au apropiat de el niște oameni care i-au zis:

— Erlang, n-a rămas decât un singur soare, nu mai căuta.

— De unde știți? a întrebat el.

Un bătrân s-a apropiat de el și i-a spus:

— Eu am văzut ultimul soare ascuns în iarbă cum se jeluia că i-ai prins pe cei șase frați ai lui.

— Dacă a rămas numai unul îl iert, a spus Erlang, dar vreau să vină să stăm de vorbă.

Oamenii au căutat soarele și l-au adus în fața lui Erlang care i-a zis:

— Te iert, dar trebuie să faci ce-ți vor spune oamenii. Nu trebuie să te pripești prea tare, dar nici să te lenevești. Dimineața să vii dinspre răsărit, și seara să pleci înspre apus. Oamenii trebuie să se odihnească și tu trebuie să te odihnești. Soarele s-a învoit cu cele spuse de Erlang și de atunci, pe cer nu se mai află decât un singur soare.

CUHUA, FATA DE LA PODUL INIMA CERULUI

Trăiau odată un moșneag și baba lui. Târziu, la bătrânețe, au avut parte de un băiețel. Băiatul a crescut mare și era nedespărțit de cărți. Se închidea în casă și de dimineața până seara tot citea. Se apropia Anul Nou și a venit negustorul de tablouri*. Bătrânul și bătrâna au hotărât să cumpere un tablou reprezentând o femeie frumoasă și l-au pus în camera băiatului. Astfel că, acum, băiatul privea deseori spre frumoasa din tablou în timp ce citea. Zilele treceau una după alta, până ce, într-o seară, frumoasa din tablou a început să se foiască de parcă ar fi vrut să coboare.

— Vrei să cobori? a întrebat băiatul. Dacă vrei, vino jos!

Atunci fata, dintr-o săritură, a fost jos. Uitându-se la ea, băiatului i se părea că visează, atât de frumoasă era fata. Și atunci a întrebat-o:

— Tu ești zână sau vreun duh?

Râzând, fata i-a răspuns:

— Nu sunt nici zână, nici duh. Sunt cea de-a șaptea fiică a împăratului de jad și am venit să mă mărit cu tine.

— Tocmai bine, căci să știi că m-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut.

Până atunci băiatul se sătura cu un castron de orez, dar după această întâmplare îi cerea mamei lui să-i aducă trei-patru castroane de orez, pretinzând că nu se satură.

---

* În China este obiceiul să se cumpere tablouri de Anul Nou.

Mamei i s-a părut ciudat și într-o zi, după ce a adus orezul, s-a ascuns sub fereastră. După puțin timp i s-a părut că cineva stătea de vorbă. S-a uitat cu grijă și a văzut cum fata stătea pe pat și vorbea cu băiatul. A fugit repede și i-a spus bătrânului:

— Nu e bine, băiatul nostru ascunde în camera lui o femeie. Tocmai stau la masă și vorbesc.

Bătrânul s-a dus și s-a uitat și el și a văzut că așa era. Bătrâna a dat buzna în cameră, dar fata se făcuse nevăzută. Atunci l-a întrebat pe băiat:

— Cine era adineauri cu tine?

— Ți s-a părut, mamă, nu era nimeni.

După ce bătrânul și bătrâna au plecat, fata a coborât iarăși din tablou.

Pe la miezul nopții, bătrâna i-a zis bătrânului:

— Am văzut cu ochii mei fata, dar când am intrat nu mai era. Ciudat, foarte ciudat! Nu cumva o fi fata din tablou? Atunci feciorul nostru este pierdut.

— Lasă-l în pace! a liniștit-o bătrânul.

— Nu se poate, dacă mai aud vorbind, să știi că eu ard tabloul.

În acest timp, fata vorbea cu băiatul:

— Maică-ta vrea să ardă tabloul. Mâine de dimineață să știi că plec. Deja avem o sută de zile de când suntem împreună.

— Dacă tu pleci, eu ce să fac? a zis băiatul.

— Dacă ții neapărat, vino să mă cauți!

— Dar unde să te caut?

— Locuiesc pe muntele Emei, la podul Inima Cerului. Lumea-mi spune Cuhua*. Dacă mă cauți, s-o ții drept spre miazăzi și vei ajunge.

Înainte de a se lumina de ziuă, fata a zis:

— Acum plec!

Și deodată tabloul a dispărut.

---

* Buchet de flori.

După plecarea fetei, băiatul s-a îmbolnăvit: nu mai voia nici să bea, nici să mănânce. Îngrijorați bătrânii l-au întrebat ce are, să cheme doctorul.

— Știu eu ce am, nu trebuie chemat nici un doctor.

A căzut la pat și a bolit o lună întreagă. După care i-a spus bătrânei:

— Mâine plec!

— Cât timp vei lipsi? a întrebat ea cu inima strânsă.

— Cel mult patruzeci de zile și cel puțin treizeci de zile.

— Drumul este foarte lung, ia cu tine un slujitor, să-ți fie tovarăș de drum, i-a spus bătrâna. Și i-a pregătit doi măgari, merinde și bani de drum.

Băiatul, împreună cu sluga, a plecat la drum.

— Încotro o luăm? a întrebat sluga.

— O apucăm pe drumul ăsta și o ținem tot spre miazăzi, a răspuns băiatul.

Au mers, au mers până ce li s-au terminat merindele și banii de drum, dar tot n-au ajuns. Când nu mai aveau ce mânca, băiatul a zis:

— Să vindem unul din măgari.

Au vândut măgarul, dar banii căpătați pe el s-au terminat repede și ei tot nu ajunseseră.

— Ciudat cum ai îmbătrânit, i-a spus băiatul slujitorului, uitându-se mirat la el. Mie nu mi se pare că am îmbătrânit.

Și iarăși au mers zile în șir până ce slujitorul a murit de bătrânețe. Băiatul l-a plâns, apoi l-a îngropat la marginea drumului și la căpătâi a înfipt o ramură de salcie, zicându-și: „La întoarcere, chiar dacă va trebui să cerșesc, tot îi voi duce oasele acasă".

Și a început să se jeluiască:

— Cuhua, Cuhua, unde ești tu oare, de nu mai ajung odată! Mi-ai spus să merg spre miazăzi și de atunci tot merg spre miazăzi.

A vândut și cel de-al doilea măgar, și după puțin timp

s-au terminat și banii căpătați pe el. Dar el mergea înainte. A ajuns într-un loc unde nu era nici țipenie de om. Răpus de foame, gândea: „Am uitat și de cât timp sunt pe drumuri, iar aici nici n-am de la cine să cerșesc. Înapoi nu pot să mă mai întorc, așa că n-am decât să merg tot înainte".

Și a plecat mai departe. După ce a mai mers o bucată de drum, a dat de un sat la marginea căruia era o fântână și și-a zis: „Azi am să cerșesc o bucată de pâine, dar mâine ce mă fac? Mai bine mă arunc în fântână și cu asta voi termina toate chinurile".

Tocmai se pregătea să sară, când s-a apropiat de el un bătrân cu barba albă, care a strigat:

— Hei, satul ăsta n-are decât o singură fântână, și dacă te arunci în ea, oamenii de unde mai beau apă? Așa de tânăr, ce necazuri ai de vrei să te omori?

Auzindu-l, băiatul s-a întristat: „Nici să mor nu se mai poate. Dacă mă arunc în fântână, mă va blestema tot satul..."

Bătrânul l-a întrebat:

— Tinere, ce necazuri ai?

— Bătrâne, chiar dacă-ți spun, chiar dacă nu-ți spun, n-ai cum să mă ajuți.

— Povestește-mi, totuși, și dacă pot să te ajut, te ajut, dacă nu, n-ai nimic de pierdut.

Băiatul a povestit totul cu de-amănuntul, după care bătrânul i-a zis:

— Dar nu-i o treabă așa de grea, cred că pot să te ajut.

— Oare ai fost și tu prin locurile acelea?

— Am fost, și dacă vrei să ajungi și tu, trebuie s-o ții tot spre miazăzi, așa cum ți-a spus fata.

Și dintr-o dată s-a făcut nevăzut.

Băiatul a pornit din nou la drum. Și a mers, a mers, până ce a pierdut iarăși șirul zilelor, când într-o seară a văzut în depărtare, pe un deal, o luminiță care când

se aprindea, când se stingea. Ajuns acolo, a observat o colibă și, auzind mișcare înăuntru, a zis:

— Unchiule sau mătușă, care veți fi înăuntru, nu văd în împrejurimi nici o altă așezare, găzduiește-mă în seara asta în coliba ta!

Din colibă i-a răspuns o voce:

— Dacă e vorba numai de o noapte, fii binevenit!

Băiatul a intrat în colibă și a întrebat:

— Ce loc este acesta?

— E muntele Emei.

— Pe muntele acesta este un pod denumit Inima Cerului?

— Este.

— Și acolo trăiește o fată numită Cuhua?

— Desigur, ne cunoaștem foarte bine. Dar ce treburi ai tu pe acolo?

— O caut pe Cuhua. E departe până acolo?

— Dacă te grăbești, e aproape, dacă nu, e departe.

— Sunt în stare să merg și 200 de li* pe zi.

— Atunci mâine la prânz vei ajunge.

S-au așezat la masă, apoi băiatul s-a culcat să se odihnească. A doua zi, în zori, a plecat la drum.

— Ia-o pe poteca din fața colibei, i-a zis bătrâna.

După ce a mers cam o sută de li, băiatul era răpus de oboseală și, cum s-a așezat jos, a și adormit.

În timpul acesta a venit un bătrân care împingea o roabă și, văzându-l culcat în mijlocul drumului, a strigat:

— Dă-te la o parte din drum!

— Băiatul a deschis ochii și a întrebat:

— Unde mă aflu?

— Pe muntele Emei.

— Pe muntele Emei este un pod denumit Inima Cerului?

— Este.

---

* 1 li = 500 m.

– Și acolo trăiește o fată numită Cuhua?

— Desigur, noi ne cunoaștem foarte bine. Tocmai mă duc acolo.

— Mai e departe până acolo?

— Peste o sută de li.

— Ah, nu mai pot merge atâta drum. Mi s-au zdrelit picioarele. N-ai putea să mă lași să mă urc în roaba ta?

— Urcă-te și închide ochii!

A urcat și a închis ochii, dar după puțin timp bătrânul i-a spus:

— Deschide ochii că am ajuns!

A coborât din roabă și bătrânul i-a arătat:

— Vezi poarta aceea dincolo de pod? Acolo stă Cuhua.

Băiatul a coborât din roabă, a trecut podul și, ajungând în poarta casei în care locuia Cuhua, a fost întâmpinat de către aceasta cu mare bucurie. Băiatul a rugat-o:

— Sunt mort de foame, dă-mi ceva să mănânc!

Cuhua i-a dat o mână de boabe de orez și i-a zis:

— Du-te și seamănă boabele acestea!

Băiatul a luat boabele, s-a dus în grădină și le-a semănat. După aceea a intrat în casă. Dar nici n-a apucat să se așeze bine pe pat, că fata i-a zis iarăși:

— Du-te și plivește-le!

Mirat nevoie mare, a ieșit din casă și a văzut că într-adevăr orezul se făcuse tocmai bun de plivit. După ce a terminat treaba, s-a întors iarăși în casă, iar Cuhua i-a zis:

— Du-te și culege orezul!

Din ce în ce mai înfometat, băiatul a ieșit din casă și, într-adevăr, orezul se făcuse de cules. A cules boabele și a intrat iarăși în casă, dar fata i-a zis:

– Du-te și alege-le!

Băiatul a făcut întocmai și abia după aceasta Cuhua i-a fiert orezul și i-a dat să mănânce.

La puține zile au făcut nuntă și au trăit împreună ani mulți, fericiți.

FLAUTUL DE AUR

Trăia odată într-un sat o femeie cu fiica ei căreia îi plăcea tare mult să poarte haine roșii și de aceea i se mai spunea și Roșioara.

Într-o zi, când mama și fiica erau la câmp, s-a stârnit o hulă de vânt și din înaltul cerului a coborât un dragon care a luat fata și a zburat cu ea spre soare-apune. Fata a început să plângă și să-i strige mamei ei:

— Mamă, mamă, ține minte: numai frățiorul meu mă va putea scăpa din ghearele dragonului!

Mama și-a șters lacrimile și a început să se întrebe: „Oare despre ce frățior o fi vorbind fata mea, când eu nu o am decât pe ea?“ Și a plecat acasă. Pe drum, a văzut o tufă de căpșuni și a luat o căpșună și a mâncat-o.

Și cum a ajuns acasă a și născut un băiețel care în câteva zile s-a făcut cât un flăcău de paisprezece, cincisprezece ani.

Acum mama a înțeles spusele fetei, dar nu se îndura să trimită băiatul în căutarea ei.

Într-o zi, o pasăre s-a așezat pe acoperișul casei lor și a început să strige:

— Plânge sora ta și lacrimile ei au umplut peștera dragonului.

Auzind, băiatul a întrebat:

— Mamă, eu am vreo soră?

Plângând, mama i-a spus:

— Într-adevăr, băiete, tu ai o soră căreia îi plăcea să se îmbrace în roșu și ea a fost răpită de dragon.

— Mă duc să omor dragonul, a zis băiatul luând un ciomag.

Mama n-a mai avut încotro şi s-a învoit, iar băiatul a pornit la drum.

A mers ce a mers, până ce a întâlnit o stâncă ascuţită care era aşezată în mijlocul drumului. Ca să mergi mai departe trebuia să te caţeri peste acea stâncă. Văzând-o, băiatul a luat ciomagul şi a împins-o. Dar mare i-a fost mirarea când, pe locul unde fusese stânca, a ieşit la iveală un flaut de aur. Băiatul a luat flautul şi a început să cânte, când, deodată, au început să joace toate broaştele, râmele şi şopârlele care fuseseră ascunse sub piatră. Şi cu cât cânta mai tare, cu atât lighioanele jucau mai tare, iar când băiatul s-a oprit din cântat, s-au oprit şi ele din jucat.

Băiatul a luat flautul şi a plecat mai departe. Şi a mers până ce a ajuns la un munte în care era o peşteră. În gura peşterii a văzut un dragon lângă care se afla o grămadă de oase. A mai văzut o fată îmbrăcată în roşu care plângea de ţi se rupea inima. Atunci băiatul a înţeles că fata în roşu este sora lui. A luat flautul şi a început să cânte. Fără să vrea, dragonul a început să joace, zvârcolindu-se şi răsucindu-se. Fata s-a strecurat din peşteră afară. Băiatul cânta mai departe şi cu cât cânta mai tare, cu atât dragonul se zvârcolea şi se răsucea mai repede. Fata s-a apropiat de băiat, iar acesta i-a făcut semn că nu se poate opri din cântat, că altfel dragonul i-ar mânca pe amândoi. Şi cânta, şi cânta din ce în ce mai tare, iar dragonul se răsucea şi se zvârcolea din ce în ce mai tare, până ce, obosit, a început să se roage:

— Frate, opreşte-te din cântat că nu mai pot!

Dar băiatul nici gând să se oprească.

— O las pe sora-ta să plece, numai opreşte-te!

Dar băiatul cânta mai departe şi se apropia din ce în ce de un heleşteu. Şi dragonul după el, până

ce..., bâldâbâc, a căzut în heleşteu. Băiatul cânta, iar dragonul se zvârcolea, chiar şi după ce căzuse în heleşteu, iar apa se ridicase de câteva geanguri*. Dragonul era mort de obosit. A început să arunce flăcări pe ochi şi aburi pe nas şi se tot ruga:

— Frăţioare, frăţioare, ai milă şi ajută-mă să ies din heleşteu!

— Am să te ajut, dar trebuie să-mi făgăduieşti că nu vei mai face lucruri rele!

Dragonul a făgăduit şi băiatul s-a oprit din cântat. Răpus de oboseală, dragonul s-a dus la fund.

Cei doi fraţi au plecat bucuroşi. După ce au mers o bucată de drum, întorcând capul au văzut cum dragonul ieşise la suprafaţa apei şi se pregătea să zboare spre ei. Atunci băiatul a început să cânte iarăşi din flaut, iar dragonul a început să se zvârcolească şi să se răsucească. A cântat băiatul şapte zile şi şapte nopţi până ce dragonul, obosit peste poate, s-a scufundat şi a murit.

Acum, liniştiţi, frate şi soră, s-au îndreptat spre casă, luând cu ei pielea şi colţii dragonului. Cu pielea dragonului şi-au acoperit casa şi din colţii acestuia au făcut brazdă de plug. Şi acest plug ara fără să fie tras, iar pământul arat cu el era nemaipomenit de mănos. Şi au arat cu acest plug mult pământ şi au trăit mulţi ani fericiţi.

---

* 1 geang = 3,3 m.

POVEȘTEA LUNII

Cu mult timp înainte, pe cer nu se afla decât soarele; luna și stelele nu existau; și cum se înnopta, pământul se acoperea de întuneric.

Dar într-o seară, pe neașteptate, s-a ivit și luna. Și această lună nu era nici rotundă, nici pătrată, ci semăna mai mult cu o bucată de piatră ce dogorea ca focul. Dogoarea ei a pârjolit întreg pământul, iar oamenii nu aveau unde să se mai ascundă de atâta căldură. De aceea, nimeni nu era bucuros că se ivise luna și se gândeau în fel și chip cum s-o dărâme de pe cer.

Trăiau pe atunci doi tineri: pe bărbat îl chema Iala și pe femeie Niă. Iala era mare meșter în trasul cu arcul și săgeata.

Într-o zi, Niă i-a zis lui Iala:

— Miluiește-te de atâta lume care se chinuie și doboară luna de pe cer!

Iala și-a luat arcul și săgeata, s-a înțepenit bine pe picioare și a slobozit o săgeată. Dar săgeata n-a apucat să se ridice prea sus și a căzut. Iala a mai tras o săgeată și încă una, și încă una, până ce a tras o sută de săgeți, dar luna nici nu s-a mișcat de pe cer. Pe Iala l-a cuprins tristețea și a oftat. Dar tocmai atunci, din spatele lui s-a desprins o stâncă, întocmai ca o ușă, pe care a ieșit un bătrân cu părul alb. Acesta, cum a ieșit, a zis:

— Pe Muntele de Apus se află un tigru. Pe Muntele de Răsărit se află un cerb. Carnea de tigru și de cerb îți înzecesc puterile. Din coada de tigru iese o coardă

lună, iar din coastele lui un arc. Din cornul de cerb se fac săgeți care pot ajunge la lună.

Cum a terminat de spus acestea, bătrânul a intrat în munte și poarta s-a închis pe loc.

Iala, înțelegând spusele bătrânului, a plecat acasă să se sfătuiască cu Niă cum să facă să prindă tigrul și cerbul.

— Am mai încercat să vânez tigrul și cerbul, dar pielea lor era așa de groasă, că săgeata n-a putut s-o străpungă. Ne-ar trebui o plasă în care să-i prindem. Dar de unde să facem rost de o plasă așa de mare? a întrebat Iala.

Niă s-a gândit ce s-a gândit, apoi a spus:

— Putem să împletim o plasă din părul meu. Și a început să-și smulgă fire de păr din cap. Dar cu cât smulgea, cu atât părul creștea la loc mai lung și mai frumos.

Tinerii s-au apucat de împletit și au împletit timp de treizeci de zile și treizeci de nopți o plasă mare și rezistentă. După ce a fost gata, au luat plasa și au plecat pe Muntele de Apus, unde au prins tigrul, apoi s-au dus pe Muntele de Răsărit și au prins cerbul. Terminând de mâncat carnea tigrului și a cerbului, Iala a simțit cum i-au crescut puterile de o mie de ori. Apoi și-a făcut arc din coada și coastele tigrului, iar săgeți din coarnele cerbului. A luat arcul și săgețile și s-a urcat pe munte, unde a început iarăși să sloboadă săgeți în lună. Dar săgețile lui nu făceau decât să rupă din ea bucăți ce se împrăștiau în văzduh, încălzind pământul și mai tare. A slobozit iarăși o sută de săgeți, dar luna tot nu a putut fi doborâtă, ci continua să pârjolească pământul.

Iala și-a luat arcul și săgețile, a coborât de pe munte și din nou s-a sfătuit cu Niă.

— Niă, ne-ar trebui o năframă să legăm luna în ea, să nu mai dogorească pământul.

Niă tocmai broda o năframă: brodase pe ea un pavilion, un arbore de scorțișoară galben ca aurul, o poiană cu o turmă de oi albe și un cârd de iepurași. Niă brodase și chipul ei, sub arborele de scorțișoară, și tocmai se pregătea să brodeze și chipul lui Iala, dar n-a mai apucat.

I-a dat năframa lui Iala, zicându-i:

— Prinde năframa în vârful săgeții și sloboade săgeata spre lună.

Iala a luat năframa, s-a urcat din nou pe munte, a înfășurat săgeata în năframă și a slobozit-o, învelind luna cu ea.

Acum luna nu mai dogorea, ci împrăștia raze potolite de lumină, iar oamenii erau tare mulțumiți.

Bucuros, Iala s-a uitat spre lună și a rămas înmărmurit de mirare văzând pe lună arborele de scorțișoară, oile, iepurii și pe Niă care-i făcea semn cu mâna.

În acest timp, Niă, care se afla în poartă, s-a ridicat în văzduh și s-a contopit cu Niă cea de pe lună.

Zdrobit de durere, Iala a început să plângă:

— Niă, de ce nu m-ai brodat și pe mine pe năframă? Vino jos, Niă, vino jos!

Ajungând sus pe lună, Niă era și ea tare mâhnită că s-a despărțit de Iala. Părul a început să-i crească tot mai repede, iar ea a împletit din el o frânghie, lăsând-o pe pământ. Iala s-a apucat cu mâinile de frânghie și Niă l-a tras pe lună.

De atunci Iala și Niă trăiesc împreună pe lună; Niă stă sub arborele de scorțișoară și brodează, iar Iala paște oile și iepurașii în poiană. Și acest lucru se poate vedea în fiecare seară, când răsare luna.

BARCA FERMECATĂ

Wang Xiao era orfan de tată și trăia împreună cu mama lui într-o colibă amărâtă. Zi de zi, el urca muntele să culeagă vreascuri, în schimbul cărora căpăta orezul pentru hrană. Și pentru asta trebuia să treacă peste un pod îngust de lemn, așezat peste o apă foarte adâncă și repede. Pe acel pod nu putea să treacă decât un singur om.

Într-o zi, Wang Xiao tocmai se întorcea de pe munte cu un braț de vreascuri în spate și, ajungând la capătul podului, a văzut cum un bătrân a căzut în apă. Wang Xiao îndată a zvârlit vreascurile și a sărit în apă să-l salveze pe bătrân. Când l-a scos din apă, bătrânul tremura din toate mădularele. Băiatul l-a întrebat unde stă și apoi l-a cărat în spate până la coliba lui.

Ajungând acolo, bătrânul a scos de sub pat o cutie de lac negru în care se afla o bărcuță de hârtie. I-a dat-o băiatului, zicându-i:

— Ești un băiat bun și curajos și drept mulțumire îți dăruiesc această bărcuță. Apoi a adăugat: Să știi că în cea de-a șasea lună a anului vor fi ploi mari și apele vor acoperi toate locurile acestea. Tu să pui bărcuța pe apă și să spui: „Barcă, barcă, fă-te mare!“ și barca o să te scape pe tine și pe mama ta de la înec. După ce vor trece apele, tu să spui iarăși: „Barcă, barcă, fă-te mică!“ Dar ține minte: Poți lua în barcă orice vietuitoare, în afară de oameni.

Wang Xiao a vrut să mai întrebe ceva, dar bătrânul și coliba lui s-au făcut nevăzuți, iar el se afla din nou

singur pe pod și în mână ținea cutia cu bărcuța. Și-a luat vreascurile în spinare și s-a îndreptat spre casă. Aici i-a povestit totul mamei sale, care a zis:

— Să știi că asta este o barcă fermecată.

După ce s-au sfătuit cum s-o păstreze mai bine, Wang Xiao a ascuns cutia într-o gaură din peretele colibei.

Într-o zi, în cea de-a șasea lună a anului, vremea s-a întunecat, a început să tune și să fulgere, apoi s-au pornit ploile care au ținut zile în șir, încât totul se acoperise de apă. Atunci Wang Xiao a pus barca pe apă și a făcut precum îi spusese bătrânul. Mamă și fiu s-au urcat în barcă, au mai pus și lucrurile din colibă și au început să plutească. Îndată după aceea, apele au și luat coliba. Barca plutea ușor pe apă când Wang Xiao a văzut un șarpe care era cât pe ce să se înece. A întins mâna și l-a luat în barcă. După puțin timp, Wang Xiao a băgat de seamă cum o mulțime de furnici se zbăteau deasupra apei, gata-gata să se ducă la fund. Băiatul a luat și furnicile în barcă. A mai plutit barca ce a mai plutit, când Wang Xiao a văzut un roi de albine cu aripile ude, gata-gata să se scufunde. Băiatul a luat roiul în barcă. A mai plutit barca ce a mai plutit, când Wang Xiao a văzut cum un om se zbătea în mijlocul valurilor și striga după ajutor. Wang Xiao n-a mai ținut seamă de sfatul bătrânului și l-a luat și pe acesta în barcă. După ce l-a urcat în barcă și s-a uitat mai bine la el a văzut că era Zhang San, fiul moșierului. Cei doi băieți s-au împrietenit repede.

Ploaia s-a potolit și a ieșit soarele. Wang Xiao a tras barca la mal și a dat drumul vietăților pe care le scăpase de la înec.

După câteva zile, apele s-au retras și pământul a ieșit la iveală. Wang Xiao și Zhang San au plănuit să

se întoarcă la casele lor. Au strâns lucrurile din barcă și erau gata de plecare când Zhang San a întrebat:

— Și cu barca ce facem?

— Aceasta este o barcă fermecată care se face și mare și mică, a răspuns Wang Xiao. Și apoi a zis: „Barcă, barcă fă-te mică!" Iar barca s-a făcut din nou mică, și Wang Xiao a băgat-o în cutie.

Cei trei s-au întors la locul unde a fost coliba lui Wang Xiao, dar nu mai era nimic. Băieții au tăiat crengi din copaci și au făcut altă colibă pe care au acoperit-o cu iarbă. Acum aveau un acoperiș deasupra capului, dar nu aveau cu ce se hrăni. Zhang San le-a spus celor doi că ar putea dărui barca fermecată împăratului care le va da, în schimb, mâncare, îmbrăcăminte și multe bogății. Wang Xiao și mama lui s-au învoit și au hotărât ca a doua zi Zhang San, care era mai mare, să se ducă cu barca la împărat. La plecare, bătrâna i-a zis:

— Cum ajungi la împărat să ne dai de veste ce ai făcut, să știm și noi.

— Fii fără grijă că așa am să fac, a răspuns Zhang San. Și a plecat.

Împăratul s-a bucurat tare mult când a văzut barca și, în schimb, l-a făcut pe Zhang San mare demnitar. Acesta s-a însurat și trăia din belșug, uitând cu totul de Wang Xiao și de mama lui.

După plecarea lui Zhang San, Wang Xiao și mama lui au început să numere zilele în așteptare. Nu aveau ce mânca și se hrăneau cu ierburi și scoarță de copaci, așteptându-l pe Zhang San să vină. Așa au trecut trei luni. Nemaiputând aștepta, Wang Xiao a plecat după Zhang San. Tot drumul a cerșit, ca să aibă ce mânca. Și când a ajuns la oraș, unde să-l caute pe Zhang San? A început să întrebe în dreapta și-n stânga, până ce într-o zi un om i-a spus:

— Vasăzică, tu-l cauți pe Marele Zhang. Să știi că

în fiecare zi când pleacă la palat trece pe aici. Mâine poți să-l vezi cu ochii tăi.

A doua zi, dimineața, Wang Xiao a văzut un convoi în mijlocul căruia se afla un baldachin în care stătea tolănit Zhang San. Când l-a văzut, Wang Xiao a început să strige:

— Frate Zhang, frate Zhang!

Auzindu-l, Zhang San a tras o sperietură și a poruncit slujbașilor care-l înconjurau să-l ia la bătaie pentru îndrăzneala lui. Aceștia l-au bătut până ce Wang Xiao n-a mai știut de el. Apoi l-au dus și l-au aruncat pe un maidan.

După câtva timp, Wang Xiao și-a revenit. A deschis ochii și a văzut un șarpe care ținea în gură un fir de iarbă pe care-l plimba peste rănile lui și rănile s-au închis îndată, iar Wang Xiao se simți mai în putere decât înainte.

Șarpele i-a vorbit:

— Tu mi-ai salvat viața și acum ți-am salvat-o și eu pe a ta.

Wang Xiao s-a gândit că Zhang San e mai rău decât un șarpe și lacrimile au început să-i curgă.

— Nu mai plânge, flăcăule! i-a spus șarpele. Rănile tale le-am tămăduit cu iarba fermecată care vindecă orice boală. Și s-a făcut nevăzut, lăsând firul de iarbă lângă băiat.

Între timp, s-a dus vestea că cea mai iubită dintre fiicele împăratului era bolnavă: nu putea să-și miște mâinile și picioarele și nimeni nu putea să-i găsească leacul. Împăratul a dat sfoară în țară că-i va da fata de soție celui care o va vindeca.

Auzind, Wang Xiao s-a dus și el la palat și s-a înfățișat împăratului, iar când acesta l-a întrebat dacă poate să-i vindece fata, el a răspuns că poate.

A fost dus la fată și Wang Xiao a scos iarba fermecată și a plimbat-o peste fată din cap până în pi-

cioare. Îndată, fata a putut să se ridice și să-și miște mâinile și picioarele, de parcă nu fusese bolnavă niciodată.

— Ce-mi ceri în schimb că m-ai vindecat? a întrebat fata.

— Nu vreau nimic decât pe tine de soție, a răspuns băiatul.

Împăratul s-a învoit și el și au început pregătirile de nuntă.

Auzind Zhang San de toate pregătirile, l-a apucat furia și se mira cum de nu murise Wang Xiao după atâta bătaie. Și a început să plănuiască cum să-l piardă. S-a gândit ce s-a gândit, apoi a dat poruncă slujbașilor să-i aducă baldachinul și a plecat la palat. A început să șoptească în dreapta și-n stânga cum că Wang Xiao este un amărât și nu se cade să se însoare cu fiica împăratului și că împăratul ar trebui să-l supună la o încercare, adică să-l pună pe Wang Xiao ca într-o jumătate de zi să separe sămânța de in de cea de grâu dintr-o grămadă cât toate zilele.

Împăratul a crezut și s-a învoit să-l supună pe Wang Xiao la această încercare.

„Dar cum pot să fac acest lucru numai într-o jumătate de zi?“ s-a întrebat Wang Xiao. Și s-a apucat de ales, cu toate că știa că nu poate termina. Dar n-a început bine treaba că o furnică i s-a așezat pe umăr, șoptindu-i:

— Binefăcătorule, nu fi îngrijorat! Și dintr-o dată grămada s-a umplut de furnici care, cât ai clipi din ochi, au ales inul din grâu. Împăratul n-a mai avut nimic de spus și s-a învoit să-i dea fata.

Auzind, Zhang San s-a dus din nou la palat și i-a șoptit împăratului alt plan: să se pregătească 54 de baldachine în care să se așeze 53 de fecioare care să fie împodobite la fel cu prințesa și într-un baldachin să se așeze chiar prințesa, iar Wang Xiao să fie pus

să ghicească în care din cele 54 de baldachine este prințesa.

S-a pregătit totul, iar Wang Xiao a fost pus să ghicească. Wang Xiao credea că de data aceasta este pierdut când, deodată, a auzit un bâzâit de albină și o voce i-a șoptit:

— Binefăcătorule, nu fi îngrijorat! Acolo unde vei vedea un roi de albine, să știi că acolo e prințesa.

Cele 54 de baldachine s-au așezat în șir și apoi, unul câte unul, au început să treacă prin fața lui Wang Xiao. Când cel de-al 54-lea baldachin a trecut prin fața lui, era înconjurat de albine. Băiatul a arătat spre baldachin și îndată din el a coborât prințesa. Împăratul n-a mai avut încotro și cei doi s-au căsătorit în aceeași zi.

Wang Xiao i-a povestit prințesei toată urzeala lui Zhang San. Aceasta i-a cerut împăratului să-l răzbune pe Wang Xiao.

Împăratul a dat ordin să i se taie capul lui Zhang San.

Apoi împăratul l-a întrebat pe Wang Xiao ce dorește, iar acesta a spus că singura lui dorință este să se întoarcă acasă la mama lui.

Împăratul a încuviințat și Wang Xiao, împreună cu prințesa și încărcat de bogății, s-a întors la mama care-l aștepta. Aici s-a apucat de cultivat pământul, iar prințesa a devenit cel mai de nădejde sprijin al său.

Și au trăit toți trei mulți ani fericiți.

MICUL DRAGON GALBEN ȘI MARELE DRAGON NEGRU

Trăia odată într-un sat o fată. Într-o zi, fata s-a dus la râu să spele legumele. Tocmai atunci s-a rostogolit de pe muntele de lângă râu o piersică pe care fata a luat-o și a mâncat-o. La puțin timp, fata s-a simțit grea. Familia fetei, socotindu-se batjocorită, a alungat-o pe aceasta de acasă.

Fata și-a făcut o colibă la marginea satului, unde s-a mutat, așteptând să nască. Când i-a venit sorocul, ea a dat naștere unui băiețel.

Înainte de naștere, nu se știe de unde, a venit o pasăre phönix care și-a deschis aripile ca un evantai, adăpostind coliba până ce fata a născut. După nașterea băiatului, pasărea s-a făcut nevăzută.

Mama și băiatul o duceau tare greu. În apropierea colibei trăia un moșier care avea un cal. Și calul acesta nu mânca decât iarba culeasă de fată, așa încât cei doi trăiau din culesul ierbii. Mama, în fiecare zi, lua băiatul și pleca să culeagă iarbă. Punea copilul jos să doarmă, îl acoperea și-și vedea de treabă. Într-o zi, copilul a început să plângă și de el s-a apropiat un șarpe care i-a dat să sugă. Azi așa, mâine așa, copilul a crescut mare, tot hrănindu-se cu lapte de șarpe. Se făcuse de trei ani și acum o ajuta și el pe mamă-sa să culeagă iarbă.

În timpul acesta, Marele Dragon Negru, care trăia în fundul mării, și-a pierdut cămașa fermecată. A început s-o caute pe fundul mării. Și atâta s-a zvârcolit

căutând-o, că apele mării au crescut, revărsându-se și inundând pământul oamenilor.

Văzând cât de învolburată e marea și cât de necăjiți sunt oamenii, băiatul a zis:

— Mamă, Marele Dragon Negru nu ne dă pace. Lasă-mă să mă duc eu să-l potolesc!

Auzindu-l, mama nu s-a învoit nici în ruptul capului, dar băiatul, fără a mai ține seama de ea, a plecat la oraș. Aici s-a înfățișat judelui, spunându-i că el se duce la dragon să-l potolească.

Acesta l-a întrebat:

— Băiete, dar tu ești un copil, cum crezi că poți să-i vii de hac Dragonului Negru?

— Pot, dar trebuie să te învoiești cu cele ce-ți voi spune: pune să pregătească două perechi de gheare de oțel, șase cuțite, trei sute de pâinițe din făină și trei sute de pâinițe din oțel. Eu am să intru în mare să mă lupt cu Dragonul Negru. Când veți vedea că apa mării se îngălbenește, să aruncați pâinițele din făină, iar când veți vedea că apa mării se înnegrește, să aruncați pâinițele de oțel.

După ce totul a fost pregătit, băiatul și-a pus la mâini și la picioare ghearele de oțel, și-a luat cuțitele și s-a aruncat în apă. Și cum s-a aruncat în apă s-a și prefăcut într-un Mic Dragon Galben care a început lupta cu Marele Dragon Negru. La marginea mării s-a adunat puhoi de oameni care priveau cum se luptau cei doi dragoni.

După un timp, Dragonului Galben i s-a făcut foame și atunci apa mării s-a îngălbenit iar oamenii au aruncat pâinițele din făină. Dragonul Galben a mâncat, înzecindu-și puterile. Când i s-a făcut foame Dragonului Negru, apa mării s-a înnegrit și oamenii au aruncat pâinițele de oțel. Acesta le-a înghițit și îndată l-au apucat durerile de burtă. Cei doi dragoni s-au luptat trei zile și trei nopți, dar nici unul nu se dădea bătut.

Micul Dragon Galben s-a prefăcut într-un șarpe și când Marele Dragon Negru, înnebunit de foame, căuta cu gura deschisă ceva de mâncare, i s-a strecurat în burtă. Aici a început să-l înțepe cu șase cuțite. De durere, Dragonul Negru arunca apa până în slăvile cerului. Când n-a mai putut să rabde, s-a rugat de Dragonul Galben să iasă din burtă, făgăduind că va pleca pentru totdeauna din acele locuri și-i va lăsa în pace.

— Fie-ți milă, Dragonule Galben, și ieși din burta mea! se ruga Dragonul Negru.

— Pe unde să ies? a întrebat Dragonul Galben.

— Ieși prin nas, a spus Dragonul Negru.

— Nu, ar fi prea rușinos pentru mine, a răspuns Dragonul Galben.

— Atunci, ieși prin ureche!

— Nu, s-ar crede că te-ai scobit în ureche și m-ai aruncat afară.

— Atunci, ieși prin călcâiul meu!

— Nu, că tu m-ai strivi.

În acest timp, Dragonul Galben nu contenea să-l înțepe cu cuțitele.

— Dragonule Galben, ieși mai repede afară! se ruga Dragonul Negru. Ieși prin ochiul meu!

Atunci Dragonul Galben s-a învoit.

A ieșit prin ochiul Dragonului Negru, după care acesta a plecat în grabă din acele locuri. Dar Dragonul Galben nu a mai putut să-și ia înfățișarea de om nici până astăzi.

Mama lui a venit la malul mării și mare i-a fost mirarea când în locul băiatului a văzut un Mic Dragon Galben care plutea în apa mării.

PEȚITORUL REGELUI TIBETULUI

Era odată, pe vremea dinastiei Tang*, un împărat care avea o fată frumoasă și isteață cum nu s-a mai văzut. Aceasta era vestita prințesă Wen Chen. Când a venit vremea măritișului, împăratul a dat sfoară în țară și prinți din toate colțurile lumii au venit s-o pețească. A trimis și regele Tibetului un pețitor, pe iscusitul Lu Dungzang. Pe drum, el s-a mai întâlnit cu încă alți șase pețitori, dar nici unul nu era sigur că va putea să-și îndeplinească această misiune.

Aflând împăratul că a trimis pețitor și regele Tibetului, s-a întristat. El știa că Tibetul e departe și va fi foarte greu să-și mai vadă fiica după nuntă. De aceea nu era cu inima împăcată să-și dea fata după regele Tibetului. Dar, în același timp, nu putea să respingă pe față cererea regelui. Atunci a chemat la sfat marii demnitari ca să găsească cea mai potrivită cale spre a respinge cererea regelui Tibetului.

După ce s-au sfătuit îndelung, împăratul a dat poruncă să fie aduși 500 de mânji și 500 de iepe. A pus mânjii la mijloc și iepele de jur-împrejur, apoi a grăit către cei șapte pețitori:

— Vă prețuiesc la fel pe toți șapte și sunt mâhnit că n-am șapte fete să le pețiți pe toate. Și ca să fie totul cu dreptate, care dintre voi o va recunoaște pe mama fiecărui mânz din această cireadă, acela va câștiga mâna prințesei Wen Chen pentru stăpânul lui.

---

* Dinastia Tang, secolele VI-IX e.n.

Lu Dungzang i-a lăsat întâi pe ceilalți șase să găsească iapa și mânzul, dar nici unul n-a reușit.

I-a venit rândul trimisului regelui Tibetului. Tibetanului, cunoscător de animale, nu i-a venit deloc greu să facă treaba aceasta. A cerut, mai întâi, să se dea mâncare iepelor. După ce iepele s-au săturat, au început să necheze, fiecare chemându-și mânjii să-i hrănească. În felul acesta, fiecare mânz s-a dus lângă mama lui.

Împăratului i-a plăcut, dar în sinea lui tot nu putea să se împace cu gândul că-și va trimite fata așa de departe, și a zis:

— Îmi place, dar ca să fie cu dreptate, să mai facem o încercare.

Și a dat poruncă să aducă o bucată de jad verde străpunsă cu găuri în zigzag. Apoi a spus că aceluia care va putea să treacă un fir de ață prin găuri, îi va da fata.

Trimisul regelui tibetan i-a lăsat iarăși pe cei șase să încerce ei mai întâi. Aceștia s-au chinuit o zi întreagă, dar nici unul nu a reușit.

I-a venit și trimisului regelui tibetan rândul. Acesta a găsit o furnică, a legat firul de ață de picioarele ei, a uns cu miere celălalt capăt al jadului și a dat drumul furnicii. Aceasta, cum a simțit mirosul de miere, s-a strecurat cu repeziciune dintr-o gaură în alta până ce a ajuns la miere.

Împăratul însă nici de data asta nu s-a împăcat cu gândul despărțirii de prințesă și l-a mai supus la o încercare.

— Spre a nu rămâne cu nici o bănuială, să mai facem o încercare.

A chemat un tâmplar, i-a dat o bucată de lemn și l-a pus să-l lustruiască la fiecare capăt. Apoi i-a chemat pe petitori și le-a spus:

— Cine dintre voi va ghici care parte a fost rădă-

cina și care tulpina acestei bucăți de lemn va lua prințesa.

Au încercat mai întâi ceilalți șase peținori. Ei s-au uitat, au măsurat, dar n-au putut să spună care e tulpina și care e rădăcina.

Trimisul regelui Tibetului, om de la munte, știa însă că tulpina este mai grea decât rădăcina. A luat bucata de lemn și a pus-o pe o apă care curgea. Încet, încet, bucata de lemn a început să plutească, îndreptându-se cu partea ușoară în față. Astfel el i-a arătat împăratului care este tulpina și care este rădăcina.

Dar împăratul nici de data asta nu s-a ținut de cuvânt și a chemat toți demnitarii la sfat.

Aceștia l-au îndemnat să dea o altă poruncă: 300 de fecioare asemănătoare cu prințesa să fie îmbrăcate la fel cu aceasta, iar peținorii să arate care dintre ele este prințesa.

— Ca să fie totul cu dreptate, să mai facem o încercare, a grăit împăratul.

Auzind, trimisul regelui Tibetului și-a dat seama că aceasta este o probă foarte grea, mai ales că n-o văzuse niciodată pe prințesă și nu știa cum arată. I-a întrebat pe cei din preajma prințesei cum arată, ce obiceiuri are, dar toți se fereau să-i spună ceva. Până ce o femeie, care spăla rufe la curtea împăratului, s-a îndurat de el și i-a zis:

— Înălțimea ta, nu care cumva să te iei după frumusețe. Prințesa nu e cea mai frumoasă, dar încă de mică a prins obiceiul să-și ungă părul cu apă îndulcită cu miere. Și acolo unde se află ea, totdeauna roiesc în jurul părului său albine și fluturi. Iar ea iubește foarte mult albinele și niciodată nu le alungă. N-ai să găsești o altă prințesă cu obiceiul acesta. Să bagi bine de seamă și unde vei vedea albine și fluturi, să știi că acolo e prințesa.

Trimisului regelui Tibetului i s-a luat o piatră de pe

inimă. A văzut că o albină galbenă ca aurul se învârtea în jurul capului unei fecioare, și aceasta nu se sperie defel. Trimisul împăratului a arătat spre ea, spre necazul celorlalți petitori care nu fuseseră în stare să ghicească.

Împăratul a căzut pe gânduri, întrebându-se cum de putuse trimisul tibetan s-o ghicească pe prințesă, că doar n-o văzuse niciodată. Cum de ceilalți petitori nu putuseră nici unul s-o ghicească? Dar n-a mai avut încotro și s-a învoit să-i dea fata.

Trimisul tibetan a mulțumit împăratului și i-a zis prințesei:

— Înălțimea ta, acum, că pleci, împăratul va voi să-ți dea daruri și bogății. Să nu primești nimic, fiindcă regele Tibetului are tot ce-ți dorește inima. Să-i ceri împăratului însă sămânța a cinci feluri de grâne, pluguri de fier și meșteri. Acestea, pentru noi, tibetanii, fac mai mult decât orice zestre și bogății.

Prințesa l-a ascultat și, la plecare, n-a cerut decât sămânță, pluguri și meșteri. Împăratului i s-a părut tare ciudată hotărârea prințesei. A dat poruncă să se încarce cinci căruțe cu sămânța a cinci feluri de grâne și zece căruțe cu pluguri. I-a mai dat câteva sute din cei mai buni meșteri și și-a luat rămas-bun.

Se zice că, după ce a ajuns prințesa Wen Chen în Tibet, pământul de aici a început să rodească iar artele au înflorit ca niciodată.

SĂRBĂTOAREA STROPITULUI CU APĂ*

În fiecare an, primăvara, are loc sărbătoarea stropitului cu apă. Dacă un băiat vrea să se însoare cu o fată și o stropește cu apă, e ca și când i-ar declara dragoste.

De unde vine acest obicei?

Trăia odată un rege foarte crud: dacă voia să omoare pe cineva, îl omora; dacă voia să ia pământul cuiva, îl lua, nimeni nu putea să i se împotrivească. Acest împărat avea puteri nebănuite: apa nu putea să-l înece, focul nu putea să-l ardă, nici săgeata și nici cuțitul nu-l puteau răni.

Împăratul avea șase neveste, una mai frumoasă decât alta, dar tot era nemulțumit, și și-a mai luat-o și pe cea de-a șaptea, o fată tare frumoasă.

Într-o seară, văzând că împăratul e vesel, aceasta l-a întrebat:

— Am auzit că ești înzestrat cu puteri nebănuite: apa nu te înecă, focul nu te arde, săgeata și cuțitul nu te rănesc. Oare tu nu vei muri niciodată?

— Ehei, am și eu părțile mele slabe, a răspuns împăratul.

— Oare ce părți slabe ai putea să ai tu, care ești atât de puternic? l-a încercat fata.

— Pot să-ți spun numai ție, a zis împăratul în șoaptă. Eu, cel mai tare, mă tem să nu fiu legat de gât cu fir de păr din capul meu.

— Tu nu te temi nici de cer, nici de pământ, cum

* Sărbătoare în provincia Yunnan, la minoritățile din sudul Chinei.

ai putea să te temi de-un fir de păr? l-a mai încercat fata.

— Să știi că un fir de păr ar putea să mă piardă, a spus împăratul.

„Dacă e vorba că poate fi ucis numai cu un fir de păr, n-ar fi rău să scap atâta lume de cruzimea lui", și-a zis cea de-a șaptea nevastă.

A așteptat până ce împăratul a adormit, a smuls un fir de păr din capul lui și l-a legat în jurul gâtului. Și cum i-a legat gâtul, capul a și sărit de la locul lui și s-a rostogolit pe pământ, de unde s-au ridicat flăcări în care mișunau o mulțime de demoni. Speriată, cea de-a șaptea nevastă a început să țipe. Celelalte șase neveste s-au trezit și au venit într-un suflet. Uneia dintre neveste i-a trecut prin gând să ridice capul de pe jos și atunci flăcările s-au potolit. Și nici demonii nu s-au mai văzut. Dar ele n-au mai îndrăznit să pună capul pe jos. Și atunci s-au rânduit ca fiecare nevastă să țină în brațe timp de un an capul împăratului. După ce trecea un an și altă nevastă trebuia să ia capul, celelalte urmau să arunce apă, ca să nu mai izbucnească flăcările.

De atunci a rămas obiceiul ca în fiecare an să fie sărbătoarea stropitului cu apă.

PASĂREA FERICIRII

În Tibet era pe vremuri un loc unde nu creștea nici un fir de iarbă sau floare, nu curgea nici o picătură de apă. Oamenii care trăiau aici nu aveau nici de îmbrăcat ca lumea, nici de-ale gurii cât să se poată sătura. Nimeni nu știa ce înseamnă fericirea pe acele meleaguri.

Bătrânii spuneau că fericirea este o pasăre frumoasă care trăiește departe, departe, pe crestele înzăpezite ale munților. Și acolo unde zboară această pasăre, acolo aduce fericirea.

În fiecare an pleca cineva în căutarea păsării fericirii, dar nimeni nu se mai întorcea. Se zicea că pasărea fericirii este păzită de trei monștri bărboși, care cum fluturau din barbă, cum ucideau un om.

Într-un an a plecat și Wang Yia să caute pasărea fericirii. Înainte de plecare, el a fost sărbătorit de toți flăcăii și fetele din sat.

Wang Yia s-a îndreptat spre răsărit și a mers așa zile în șir. Și cu cât mergea, cu atât se apropia de munții acoperiți de zăpadă, care străluceau de-ți luau ochii. A mers, a mers până ce, deodată, s-a trezit cu un monstru în față.

— Cine a îndrăznit să calce pe aceste meleaguri? Și ce cauți aici? a zis uriașul cu un glas de tunet.

— Mă numesc Wang Yia și am venit după pasărea fericirii.

— Ha, ha, a râs monstrul, dar mare curaj trebuie să ai, băiete, dacă ai îndrăznit să vii până aici! Dacă vrei pasărea fericirii, trebuie mai întâi s-o ucizi pe bă-

trâna pe care ţi-o voi arăta eu. Dacă nu, te voi pedepsi punându-te să mergi prin pietriş cale de treizeci şi trei de poşte*.

— Eu îmi iubesc mama şi nu voi omorî niciodată pe mama altuia. Fă ce vrei cu mine!

Monstrul şi-a suflat în barbă şi îndată drumul neted s-a umplut de pietriş colţuros şi ascuţit ca nişte săbii.

Wang Yia a mers cale de-o poştă şi pietrişul i-a rupt tălpile pantofilor; a mers a doua poştă şi pietrişul i-a rănit picioarele; a mers a treia poştă şi pietrişul i-a rănit mâinile. Dar nu se putea întoarce din drum când ştia că cei de acasă îl aşteaptă cu pasărea fericirii. A început să se târască de-a buşilea, dar hainele i s-au făcut ferfeniţă, genunchii şi coastele i s-au rănit, când, deodată, a auzit o voce ca un tunet.

— Dacă vrei să vezi pasărea fericirii, trebuie să omori bătrânul pe care ţi-l voi arăta eu. Dacă nu, vei muri de foame!

— Îmi iubesc tatăl, care este bătrân, aşa că nu voi omorî nici un bătrân, a răspuns Wang Yia.

Montsrul s-a înfuriat şi şi-a suflat în barbă. Traista cu mâncare a lui Wang Yia s-a ridicat în văzduh. Pomii şi iarba s-au prefăcut în deşert cât vedeai cu ochii. Nu mai exista nici o fărâmă de mâncare.

Dar Wang Yia continua să meargă. A mai mers aşa încă o poştă şi încă o poştă, dar foamea îi sfârteca măruntaiele. A băut o gură de apă şi a plecat mai departe. După ce a trecut toate cele treizeci şi trei de poşte ajunsese numai piele şi oase. Dar la capătul acestui drum a fost întâmpinat iarăşi de un monstru care i-a zis:

— Cine e cel care nu se teme de moarte şi a îndrăznit să vină pe meleagurile acestea?

---

* 1 poştă = 40 km.

— Eu sunt, mă numesc Wang Yia și am venit să caut pasărea fericirii!

— Dacă vrei să vezi pasărea fericirii, trebuie să-mi dai în dar ochiul unei fecioare. Iar dacă nu te învoiești, îți voi scoate ochiul tău.

— Fă ce vrei cu mine, dar eu nu voi scoate ochiul nimănui, a răspuns Wang Yia.

Atunci monstrul înfuriat și-a suflat în barbă și ochii lui Wang Yia au sărit de la locul lor.

El s-a gândit că aceasta este ultma încercare și a pornit mai departe, pe dibuite. A ajuns la munții de zăpadă și s-a cățărat pe ei. Deodată, a auzit o voce.

— Sărmane copil, ai venit să mă cauți pe mine?

Bucuros și totodată întristat, Wang Yia a răspuns:

— Da, am venit să te caut și să-ți spun că oamenii de prin locurile noastre se gândesc tot timpul la tine. Vino cu mine, pasăre a fericirii!

Pasărea fericirii l-a mângâiat cu aripile pe Wang Yia și a început să cânte. Deodată, ochii acestuia s-au întors la locul lor. Și parcă erau mai luminoși decât înainte; rănile de pe corp i s-au vindecat și carnea a crescut mai frumoasă decât înainte. Apoi Wang Yia a încălecat pe spatele păsării și s-au întors în satul său. Au coborât pe creasta muntelui și pasărea fericirii a întrebat:

— Ce vreți voi?

— Vrem căldură și fericire, vrem păduri și flori, pământ bun de cultivat și ape curgătoare.

Pasărea fericirii a strigat de trei ori. La primul strigăt, au apărut norii și a început să bată un vânt călduț. La al doilea strigăt, pe munte și la poalele muntelui au apărut o pădure, flori și păsări. La cel de-al treilea strigăt, au apărut câmpii mănoase și ape curgătoare.

Și de atunci, oamenii trăiesc aici în belșug și fericire.

CHUNG WANG ȘI CELE NOUĂ ZÂNE

Era odată un băiat ce se numea Chung Wang. El și mama sa trăiau în mare sărăcie. Dar Chung Wang era tare arătos și de treabă și toți copiii îl iubeau.

Într-o zi, Chung Wang, împreună cu alți băieți, au plecat să taie iarbă. Au tăiat ei ce au tăiat până ce pe băieți i-a cuprins setea și au plecat în căutarea unui izvor, să bea apă. Numai Chung Wang a rămas să taie mai departe.

Când au venit înapoi, băieții vorbeau între ei, ba că să-l lege acum, ba să aștepte până se întunecă, ba să aștepte până se trezește, iar Chung Wang nu se dumerea defel despre ce este vorba. Atunci el s-a strecurat tiptil, s-a dus la izvor și mare i-a fost mirarea când a văzut cum pe malul apei dormea un cerb de mai mare frumusețea. Chung Wang l-a strigat și i-a zis:

— Frate cerb, fugi cât mai repede, deoarece băieții vor să-ți facă rău.

Cerbul a sărit în picioare și s-a făcut nevăzut.

Când s-au dus băieții la izvor și n-au mai văzut cerbul, au bănuit că Chung Wang a fost cel care l-a alungat. Și i-au tras o bătaie zdravănă, că nici nu mai putea să se miște.

S-a lăsat întunericul și se auzeau răgetele lupilor și tigrilor. Pe băiat l-a apucat frica și a început să plângă. Și când plângea el mai cu foc, a venit un tânăr care l-a liniștit și l-a îndemnat să plece împreună acasă. Când au ajuns la coliba acestuia, Chung Wang a rămas uimit, neștiind unde se află. Dar tânărul l-a îmbiat să

între și să nu se teamă, deoarece el este cerbul pe care l-a scăpat, iar aceea este locuința lui.

Chung Wang a rămas câteva zile în coliba cerbului, unde era tare bine îngrijit: nu lipsea carnea și peștele de la nici o masă, iar ei s-au legat frați de cruce.

Dar, într-o zi, Chung Wang și-a amintit de bătrâna lui mamă și a ținut cu tot dinadinsul să plece acasă. La plecare, cerbul i-a dat un coș și i-a spus:

— Frate, acest coș îți va fi de mare folos când vei merge la tăiat iarbă. Dacă vreodată vei avea vreun necaz, să strigi „Frate cerb!" și eu voi fi lângă tine.

Cei doi s-au despărțit cu lacrimi în ochi.

Chung Wang a ajuns acasă, unde și-a reluat vechiul trai alături de bătrâna lui mamă. Numai când trebuia să taie iarbă se întâmpla un lucru ciudat: cum punea o mână de iarbă în coșul dat de cerb, acesta se și umplea, așa că acum nu mai trebuia să taie iarbă toată ziua și din când în când îl căuta pe cerb și se juca cu el.

Când a împlinit vârsta de optsprezece ani, mama lui a murit. Întristat, s-a dus și a căutat cerbul. Văzându-l cât era de mâhnit, cerbul i-a zis:

— De ce ești atât de trist, frățioare?

— Frate cerb, sunt mâhnit că bătrâna mea mamă a murit, iar acasă nu mai am nimic de mâncare...

N-a apucat să termine de spus că l-a podidit iarăși plânsul.

— Frate, lasă supărarea, i-a răspuns cerbul, și mai bine ascultă ce-ți voi spune: mâine este ziua tatălui celor două zâne; în noaptea asta, ele vor coborî pe pământ să se spele în apele Râului de Apus. Tu să te duci să pândești și să furi hainele zânei care-ți va plăcea cel mai mult. Să-i iei hainele și să fugi cam o sută de pași de la malul râului.

Seara, după ce a mâncat, Chung Wang s-a dus la

malul apei. Când au apărut zânele, a făcut întocmai cum îl învățase cerbul.

După ce s-au scăldat, zânele s-au apucat să se îmbrace. Dar una dintre zâne nu și-a mai găsit hainele și a început să plângă. În acest timp, un tânăr s-a apropiat cântând:

Zână a cerului îndepărtat,
Eu hainele ți-am luat,
Iar de le mai vrei înapoi,
Trebuie să mă iei de bărbat.

Uitându-se spre partea de unde venea cântecul, zâna a rămas uimită de frumusețea tânărului și, cu cât se uita mai mult, cu atât simțea că se îndrăgostește de băiat. Apoi i-a răspuns și ea cântând:

Dacă mă iubești cu adevărat
Te voi lua de bărbat.

Băiatul i-a dat hainele și cei doi s-au căsătorit.

După nouă luni, zâna a născut doi gemeni — un băiat și o fată — frumoși ca rupți din soare.

Când s-a împlinit un an de la nunta lor, zâna a sădit un vrej de tugă care a crescut într-o singură zi până a ajuns la cer.

Chung Wang a întrebat-o pe zână:

— Ce ai de gând cu tuga asta?

Iar zâna a răspuns:

— Azi e ziua de naștere a tatălui meu. Eu mă voi duce să-i urez la mulți ani și mă voi întoarce până se lasă întunericul, iar tu să ai grijă de copii.

Băiatul a crezut-o și a lăsat-o să plece. Fata s-a cățărat pe vrejul de tugă și s-a înălțat spre cer.

A venit seara, dar zâna nu s-a întors. A trecut și a doua zi, dar ea tot nu s-a întors. Cei doi copii plângeau după mama lor de ți se rupea inima.

Băiatul era din ce în ce mai îngrijorat și s-a dus să-l caute pe cerb. După ce a strigat de trei ori „Frate cerb!", acesta s-a arătat. Băiatul i-a spus cerbului tot oful.

— Frate, nu fi necăjit, nu zâna nu vrea să vină, ci tatăl ei, care-i urăște pe muritori, n-o lasă să se mai întoarcă, i-a spus cerbul.

— Și atunci ce-i de făcut? a întrebat băiatul cu nerăbdare. Ajută-mă, frate cerb!

— Bine, atunci ascultă: în seara asta, din cer vor coborî nouă tigri să bea apă din Râul de Apus. Să-ți legi bine de cingătoare cei doi copii și, când tigrii se vor ridica în văzduh, tu să te prinzi de coada unuia dintre ei și astfel vei ajunge în cer.

— Și dacă tigrul de care mă voi agăța mă va mânca?

— Fii fără grijă, frate, tigrul nu te va mânca.

— Bine, și după ce ajung în cer, unde s-o găsesc?

— Să le tragi câte o palmă copiilor și când ei vor începe să plângă va veni mama-lor.

Când s-a întunecat, băiatul a făcut așa cum îl învățase cerbul și a ajuns în cer, unde s-a întâlnit cu soția lui. Aceasta s-a bucurat, dar s-a și întristat văzându-și bărbatul.

— Tatăl meu nu se împacă cu gândul că m-am măritat cu tine și vrea să te piardă, i-a spus zâna.

— Și ce-i de făcut? a întrebat băiatul.

— Nu fi îngrijorat. Să te învoiești cu tot ce-ți va cere, dar să te sfătuiești mai întâi cu mine. Acum, hai să luăm copiii și să ne înfățișăm tatălui meu.

Împăratul ar fi vrut să-l piardă pe loc pe băiat, dar s-a prefăcut că-i vrea binele. L-a îmbiat la mâncare și băutură.

După masă, băiatul s-a dus la zână, iar aceasta l-a întrebat:

— În ce odaie ți-a spus tata să te culci?

— În odaia dinspre răsărit.

— Trebuie să fii cu mare băgare de seamă. În odaia dinspre răsărit stă spiritul plosniței care are o greutate de 3 800 de ținuri*. Să iei cu tine un castron cu apă, o bucată de carne și acul meu de păr. Când vei da cu ochii de spiritul plosniței, să-i spui: „De-ți este sete, bea apă, de-ți este foame, mănâncă bucata asta de carne, iar dacă nu-ți este nici sete, nici foame, cară-te, că altfel te voi înțepa cu acul acesta de păr". Băiatul a făcut întocmai, iar spiritul plosniței a plecat.

A doua zi, tatăl fetei a rămas uimit când a dat cu ochii de băiat întreg și nevătămat.

În seara următoare, împăratul i-a poruncit băiatului să doarmă în odaia de apus.

— În seara asta, pericolul e și mai mare, a zis fata. În odaia de apus șade spiritul scorpionului, care e plin de venin.

Fata i-a dat din nou castronul cu apă, bucata de carne și o foarfecă.

— Scorpionul nu se teme decât de foarfecă, i-a spus ea. Când vei vedea spiritul scorpionului, să-l întrebi de vrea să bea ori să mănânce, iar dacă nu, să-i arăți foarfeca.

La miezul nopții a venit spiritul scorpionului. Chung Wang a făcut întocmai cum îl învățase fata. Când a auzit scorpionul scârțâitul foarfecei, a luat-o la fugă.

A doua zi, slujitorii se pregăteau să-i strângă oasele, dar mare le-a fost mirarea când l-au văzut întreg și nevătămat.

În cea de-a treia seară, zâna l-a întrebat iarăși:

— În noaptea asta unde ți-a mai spus să te culci?

— În noaptea asta, împăratul mi-a poruncit să dormim împreună în iatacul lui.

— Atunci e și mai periculos, a spus zâna. În iatacul

---

* 1 țin = 500 g.

împăratului sunt trei gropi în care se află trei șerpi veninoși. După ce vei adormi, tata vrea să te arunce într-una din gropi.

— Ce să fac ca să scap? a întrebat băiatul.

— Ia cu tine perna aceasta și la miezul nopții să cobori din pat și să lași perna pe pat. Și nu care cumva să scoți o vorbă, orice ți s-ar spune! Tata va lua perna, crezând că ești tu, și o va împinge în groapă. Abia după aceea să te urci în pat și să te culci.

La miezul nopții, împăratul l-a întrebat pe băiat:

— Băiete, tu ai băut ceva în seara asta?

Dar Chung Wang n-a scos un cuvânt.

Crezând că acesta doarme, împăratul a împins perna în groapă.

— Acum să te văd eu dacă mai poți s-o iei pe fiica mea cu tine pe pământ, a zis împăratul cu năduf.

A doua zi, împăratul a încremenit de uimire văzându-l pe Chung Wang, care dormea liniștit în pat. Și îndată s-a gândit la alt plan de nimicire a băiatului.

Când s-a întâlnit zâna cu băiatul, acesta era tare amărât.

— Acum de ce mai ești supărat? l-a întrebat fata.

— Taică-tău mi-a dat coșul acesta și mi-a poruncit ca în dimineața asta să ud cu el toate florile din grădina palatului. Dacă reușesc, tu vei merge cu mine, iar dacă nu reușesc, voi pleca singur. Dar cum să iei apă cu coșul? a întrebat băiatul. Și cum aș putea reuși eu singur să ud toate florile din grădină?

— Dar nu-i vorba de udat florile. Tata vrea cu tot dinadinsul să te piardă. Alături de fântână se află patru dragoni din piatră și dacă cineva mișcă apa din fântână, dragonii capătă viață.

— Atunci ce-i de făcut?

Fata și-a scos patru inele de pe degete și le-a dat băiatului, zicându-i:

— Să pui cele patru inele pe capetele celor patru dragoni. De durere, aceștia se vor ruga de tine să-i scapi. Tu să le făgăduiești, dar să le ceri în schimb să ude ei grădina.

Băiatul s-a dus la fântână și a văzut cei patru dragoni în jurul fântânii și fiecăruia a pus câte un inel pe cap. Aceștia, îndată, au început să se jeluiască și să se roage de iertare. Atunci, băiatul le-a făgăduit că le scoate inelele dacă se învoiesc să ude grădina palatului. Și îndată a început o ploaie mărunță care a udat, întocmai ca o stropitoare, toată grădina.

Cu toate că a trecut bine și proba asta, împăratul nu se împăca cu gândul că un muritor va fi bărbatul fiicei lui. L-a chemat pe Chung Wang și i-a pus:

— Îți dau acest cuțit de lemn cu care să tai cei 360 de bambuși din spatele palatului.

Chung Wang, speriat nevoie mare, și-a zis: „Dacă azi de dimineață am scăpat, în seara asta nu mai am nici o scăpare".

Dar fata l-a liniștit:

— Nu te teme! Atâta timp cât mă ai pe mine, de nimic să nu-ți fie frică. Dacă vei ieși cu bine și din încercarea asta, vom pleca împreună la casa noastră. Dar să știi că în fiecare bambus este cuibărit câte un șarpe veninos. Și chiar dacă o să dobori numai unul, tot vei muri.

Fata i-a dat un ghem de fire de mătase și o seceră de argint și i-a spus:

— Întâi, să legi cu firul din ghemul acesta vârfurile tuturor bambușilor. În felul acesta vei lega capetele șerpilor care sunt ascunși în tulpinile lor. Abia după aceea să începi să tai bambușii, dar ai grijă să nu scapi firul din mână.

Băiatul a făcut întocmai cum l-a învățat zâna.

Când a văzut împăratul că Chung Wang i-a îndeplinit și această poruncă, l-au apucat furiile.

În acest timp, fata i-a dat băiatului o umbrelă și i-a spus să plece cât mai repede, că dacă vor veni frații ei îl vor omorî.

Băiatul a început să plângă și i-a spus că nu pleacă fără ea.

— Grăbește-te, grăbește-te, și nu fi îngrijorat, că am să vin și eu după tine. Și ține minte: să nu deschizi umbrela până nu ajungi acasă, orice s-ar întâmpla.

Chung Wang a apucat cu amândouă mâinile umbrela și a pornit-o în jos. În timpul acesta, s-a pornit o ploaie cu tunete și piatră, dar el n-a deschis umbrela.

Abia când a ajuns acasă a deschis umbrela și mare i-a fost mirarea când de sub ea au ieșit nevastă-sa și cei doi copii.

De atunci, au trăit fericiți și nimeni nu i-a mai supărat.

ZEIȚA CU O MIE DE OCHI ȘI O MIE DE MÂINI

Împăratul Miai Giuang avea trei fete, trei mii de galbeni, cum e o vorbă populară în China. Cele două fete mai mari se măritaseră, pe când mezina nici gând n-avea. Ea era prințesa Miai Shang, căreia i se dusese vestea de isteață și frumoasă. Avea fața ca o lună plină și ochii ca niște boabe negre de struguri, iar lumina lor pătrundea până în suflet.

Împăratul și împărăteasa se frământau tot timpul cum să-i găsească și ei un soț potrivit, iar ea o ținea una și bună că vrea să meargă în lume, să-i ajute pe cei nevoiași. Dar unde s-a mai văzut ca o fiică de împărat să meargă în lume ca o slujnică?

Îndurerată, împărăteasa îi spunea:

— Copilă dragă, nu te gândești? Dacă vei călători, nu vei mai putea să-ți pui podoabe scumpe, nu vei mai putea să te bucuri de belșugul vieții de la palat.

Dar prințesa Miai Shang răspundea:

— Viața trândavă și podoabele nu-mi sunt pe plac. Și apoi, sunt prea tânără să mă mărit.

Văzând împăratul că nu se poate în nici un fel s-o înduplece, s-a înfuriat și a zis:

— Am să te pun la trei încercări și, dacă le vei trece, vei fi liberă să faci ce vrei. Prima: Vezi grămada asta de orez amestecat cu nisip? Dacă, într-o singură noapte, vei putea să alegi orezul din nisip, ești liberă să faci ce vrei.

Împăratul gândea că încercarea asta o va speria pe prințesă, dar, împotriva așteptărilor, aceasta a bătut din palme și a spus:

— Bine, tată, mă învoiesc, dar nu care. cumva să-ți iei cuvântul înapoi!

La care împăratul a răspuns:

— Eu, stăpânitorul acestui ținut? Gura mea-i de aur și vorba de argint, o dată cuvântul spus, așa rămâne!

S-a lăsat noaptea și prințesa s-a apucat de treabă. Și cum alegea un bob de nisip, pe cer se stingea o stea; cum alegea un bob de orez, pe pământ se stingea o lumină. A ales, a ales până după miezul nopții, dar grămada nu scădea deloc și pe prințesă a podidit-o plânsul. Și plânsul ei s-a auzit până în ceruri, mișcând inima Bătrânului Luceafăr. Acesta și-a suflecat mânecile, a chemat trei mii trei sute treizeci și trei de păsări, care au zburat îndată în ajutorul prințesei și până la ziuă au ales două grămezi: una de nisip și alta de orez.

A doua zi în zori, văzând împăratul cele două grămezi, a tras o spaimă și a zis iarăși:

— Prima încercare nu se socotește, a doua încercare va hotărî: Dacă într-o singură noapte vei putea să macini toată grămada de orez, atunci îți voi da voie să pleci de acasă. Gândea că de data asta o va speria de-a binelea pe prințesă.

Dar aceasta, ridicând din sprâncene, i-a spus:

— Dar, tată, nu cumva să-ți iei vorba înapoi!

— Eu, stăpânitorul acestui ținut? Gura mea-i de aur, iar vorba de argint, o dată cuvântul spus, așa rămâne!

Cum s-a lăsat noaptea, prințesa s-a apucat de învârtit roata de piatră a morii. A învârtit o dată roata și pe cer s-a stins o stea; a mai învârtit o dată și pe pământ s-a stins o lumină. A învârtit, a învârtit, până ce a trecut de miezul nopții, când pica jos de oboseală.

Văzând că n-are nici un spor, prințesa a izbucnit în plâns. Plânsul ei a mișcat inima Duhului Pământului, care a trimis spiritele întunericului să macine orezul.

Roata morii a început să se învârtească de parcă era fermecată și, înainte de a cânta cocoșii de ziuă, tot orezul a fost măcinat.

A doua zi de dimineață, văzând împăratul că și cea de-a doua încercare a fost trecută, s-a mirat tare și a zis iarăși:

— Nu se socotește nici cea de-a doua încercare, a treia încercare va fi hotărâtoare. Dacă într-o singură noapte vei face să înflorească toate florile din grădina palatului, îți voi da drumul să pleci unde vrei tu!

De data aceasta, împăratul era sigur că prințesa nu se va descurca. Dar prințesa Miai Shang i-a spus:

— Mărite tată, nu cumva să-ți iei vorba înapoi!

La care împăratul a răspuns:

— Eu, stăpânitorul acestui ținut? Gura mea-i de aur, vorba de argint. Cum ai putea să pui la îndoială cuvântul meu?

Cum s-a înserat, prințesa Miai Shang s-a apucat de udat. Și cum uda o floare, pe cer se stingea o stea, cum mai uda una, pe pământ se mai stingea o lumină. A udat, a udat până ce a trecut de miezul nopții, dar în grădină nu înflorise nici măcar o floare. De-abia se mai ținea pe picioare de obosită și a podidit-o iarăși plânsul.

Plânsul ei a înmuiat inima Duhului Florilor celor patru anotimpuri, care, auzindu-l, a adunat la sfat bujorii, narcisele, zambilele și trandafirii, și le-a dat dezlegare să înflorească. Și, deodată, grădina s-a umplut de flori de toate culorile: roșii, galbene, violete, albe.

A doua zi de dimineață, împăratul n-a mai avut ce zice. I-a dat prințesei o colivie cu o pasăre și i-a spus:

— Fiica mea, trebuie să fii tare obosită după atâta muncă. Ia mai bine colivia asta, du-te și te joacă și lasă alte gânduri deoparte.

Prințesa Miai Shang, care era foarte isteață, a gândit: „Oare tatăl meu urmărește să mă țină, întocmai ca pe pasărea asta, închisă pe veci în colivie?!...“

La curtea palatului trăia atunci un slujitor, care se bucura de încrederea deplină a împăratului.

Acesta, într-o zi, i-a zis împăratului:

— Mărite împărate, de un timp încoace prințesa nu prea arată bine, nu cumva o fi bântuită iar de vreun gând rău?

Auzind, împăratul a dat ordin ca prințesa Miai Shang să fie dusă dezbrăcată în Palatul de Gheață, spre a-i înfrânge încăpățânarea. După puțin timp, prințesa a început să tremure și de frig și de supărare și tare ar mai fi vrut să aibă o pereche de aripi să zboare cât mai departe.

Mama și cele două surori s-au rugat îndelung de ea să-și schimbe gândul, dar nimeni n-a putut s-o înduplece.

Milostivindu-se, Împăratul Cerului a trimis Duhul Vântului care, coborând pe pământ, a smuls-o pe prințesă din Palatul de Gheață și, cât ai clipi din ochi, a dus-o la zeci de mii de li depărtare. Când s-a trezit, prințesa Miai Shang se afla într-un pavilion cu olane verzi, sclipitoare, pe a cărui poartă scria: „Templul Vrăbiei Albe“. Prințesa a bătut în poartă, a cerut găzduire și a rugat să fie primită drept novice.

În acest templu trăiau cinci sute de fete. Cum a văzut-o, după ce a iscodit-o de unde vine și ce-i cu ea, stareța i-a zis:

— Ești fiică de împărat și nu avem curajul să te oprim; totodată, ești mlădiță de aur cu frunze de jad, și atunci cum am putea să te supunem obiceiurilor noastre?

Prințesa Miai Shang a căzut în genunchi și, cu ochii în lacrimi, și-a descărcat sufletul:

— Surioarelor, oare când bate vântul cel puternic,

se teme el că vor cădea florile şi vor fi smulse rădăcinile pomilor? Cine se teme de greutăţi nu va face mare lucru în viaţă. Inima mea este hotărâtă şi nimic nu mă va împiedica să fac cum doresc.

Văzând ele cât de hotărâtă este prinţesa Miai Shang, au oprit-o acolo, unde ea a învăţat simplitatea vieţii şi modestia. După un timp, a aflat împăratul de urma fetei şi, drept pedeapsă, a poruncit ca aceasta să fie pusă în fiecare zi să mătură curtea templului, să învârtă la roata de măcinat orez, să care apă şi să spargă lemne. Şi cu toate că celelalte călugăriţe o deplângeau, nici una nu îndrăznea s-o ajute.

Aşa au trecut câteva ierni. Împărăteasa-mamă nu mai putea de dorul prinţesei şi nici mâncarea, nici băutura nu-i mai tihneau. Într-o zi, când, mâhnită, împărăteasa se odihnea, a auzit o pasăre care cânta la geam: „Vai ce chinuită este prinţesa Miai Shang!“ Apoi, pasărea şi-a luat zborul.

Împărăteasa a sărit din pat şi a deschis fereastra, dar nici urmă de pasăre. Dar nu s-a aşezat bine, că pasărea a venit din nou la geam şi a început să cânte în acelaşi fel. Îndurerată, împărăteasa a alergat într-un suflet la împărat şi s-a rugat de iertare pentru fată. Dar, în loc să-i asculte durerea, acesta a dat ordin să fie ars „Templul Vrăbiei Albe“ până la temelii.

Şi au venit la templu 3 000 de ostaşi care au dat foc şi vâlvătăile au cuprins totul, iar templul s-a prefăcut într-o mare de flăcări. Cele cinci sute de fete, neavând cum să scape, au ars de vii şi vaietele lor cutremurau cerul şi pământul.

În acea zi, auzind Împăratul de Jad plânsete şi vaiete, a dat poruncă gărzii lui să coboare pe pământ. Ei au scos-o pe prinţesă din mijlocul flăcărilor şi au aşezat-o încetişor pe o cărare de munte.

A doua zi, când s-a trezit, prinţesa a pornit la drum. A ajuns la Muntele Fangling, unde se afla Peştera

Florii de Piersic, în care trăia o vulpe. S-a așezat pe o stâncă și, în acest timp, vulpea a simțit o apăsare atât de puternică, încât a început să scrâșnească din dinți. Apoi a ajuns la Stânca Baishang și, cum a pus piciorul pe stâncă, i-a rămas acolo urma. Prințesa voia cu tot dinadinsul să găsească locul cel mai potrivit din lume.

A umblat așa în neștire pe cărări șerpuitoare de munte și, de-i era foame, mânca poame sălbatice, de-i era sete, bea apă de izvor, iar noaptea se adăpostea în peșteri. Animalele sălbatice urlau, șerpii mișunau peste tot. Stâncile, asemeni colților de lup îi făcuseră ferfeniță încălțările frumos brodate, ramurile copacilor îi zdrențuiseră veșmintele.

După nu se știe câte zile, prințesa a ajuns la poalele Muntelui Canyen, unde a rămas uimită de limpezimea izvoarelor, de prospețimea aerului și de verdeața plină de rouă a pajiștilor. Totul semăna cu o oglindă fermecată. Atunci și-a dorit să poată zbura pe creasta muntelui, dar Muntele Canyen e plin de văgăuni și stânci colțuroase. De oboseală, prințesa de-abia își mai mișca picioarele, care erau tot o rană. S-a așezat pe o stâncă și a început să plângă, gândindu-se la cele cinci sute de fete care pieriseră în flăcări, la nemilosul ei tată, la buna sa mamă, la cele două surori. Și lacrimile nu mai conteneau.

Lacrimile ei au mișcat Duhul Muntelui. El s-a sfătuit cu Duhul Pământului și au hotărât s-o pună la încercare. Întâi au trimis un spirit prefăcut într-un păstor frumos și tânăr, care s-o amăgească. Acesta i-a ieșit în cale și a spus:

— Fată frumoasă, ești tare obosită, vino la mine în colibă, să te odihnești puțin!

Prințesa, care într-adevăr era obosită frântă, nu l-a respins și a plecat cu el, intrând într-o colibă din apropiere. Tânărul i-a dat să mănânce o piersică fermecată. După ce a mâncat-o, ochii prințesei au început

să strălucească de parcă erau două izvoare, iar fața i s-a făcut roză ca o floare de piersic. Uimit de frumusețea ei, tânărul i-a spus:

— Într-o noapte, am visat că o fată frumoasă voia să se mărite cu mine. Și acea fată semăna cu tine ca două picături de apă. Ca s-o găsesc pe acea fată, m-am făcut păstor și am căutat-o multe zile, și iată că, în sfârșit, am găsit-o.

Prințesa Miai Shang, ca și când n-ar fi auzit, a dat din cap, și-a luat rămas-bun și a plecat. Cum a ieșit pe poartă a întors capul, dar nici păstorul, nici coliba nu mai erau, iar în locul lor se înălța un piersic.

Atunci Duhul Muntelui a trimis un tigru fioros s-o sperie. Acesta s-a așezat de-a latul cărării și a început să dea din coada-i ca un bici de oțel, iar ochii-i sticleau ca și când ar fi fost gata să se repeadă asupra prăzii. Prințesa și-a făcut socoteala că tot va trebui să moară, și nici nu s-a ascuns, nici n-a început să țipe, ci s-a îndreptat spre tigru, spunându-i:

— Frate tigru, noi doi nu avem de ce să ne învrăjbim; poteca fiind atât de îngustă, înghite-mă și se va face loc.

Tigrul a făcut ochii mari, s-a uitat la prințesă și apoi a scuturat din cap. Bucuroasă, ea a adăugat:

— Frate tigru, pot să urc dealul călare pe spinarea ta?

Tigrul a dat din cap și a venit alături de prințesă, culcându-se la pământ.

Duhul Muntelui a pus în spatele tigrului o șa de aur, frâie de mătase și un clopot fermecat la gât, iar prințesa a încălecat. Fluturii i-au adus flori, păsările au început să ciripească în jur. La porunca Împăratului de Jad a venit în întâmpinarea prințesei și Bătrânul Luceafăr, călare pe un nor. Acesta a suflat o dată deasupra prințesei, și tigrul s-a înălțat în văzduh ca o

flacără, iar în urma lui s-a auzit mult timp clinchetul clopoțelului.

Așa a ajuns prințesa Miai Shang în vârful Muntelui Canyen călare pe tigru, prefăcându-se în milostiva zeiță Kuangyng.

Între timp, sufletele celor cinci sute de fete care arseseră în „Templul Vrăbiei Albe" s-au dus la Împăratul Cerului să se plângă. Acesta a dat fiecăreia câte un ac de aur și le-a poruncit să le înfigă în spatele Împăratului Miai Giuang.

Astfel că, după un timp, pe spatele împăratului a crescut un neg cât un ou, care-l durea așa de tare, încât acesta nu mai putea să-și vadă de treburile împărăției. Atunci a dat poruncă să se caute un vraci care, dacă-l va lecui, să fie ridicat la rangul de mare demnitar.

Prințesa Miai Shang, care se prefăcuse în zeitate pe Muntele Canyen, auzind de boala părintelui ei și gândind că împărăția este în pericol, s-a înfățișat la curtea împăratului ca o fată oarecare, venită să-l vindece.

I-a dat tot felul de leacuri, apoi a adăugat:

— Cei mai greu și mai greu de găsit este leacul jertfei.

La care împăratul a întrebat:

— Ce înseamnă asta?

— Aceasta înseamnă jertfirea mâinilor și ochilor propriilor copii.

Auzind, împăratul s-a întristat, dar s-a gândit că se poate trăi și fără mâini și ochi. A dat poruncă să vină cele două fiice, să se sfătuiască cu ele. Acestea, cum au auzit despre ce este vorba, le-a podidit plânsul și nici una nu s-a hotărât să facă acest sacrificiu. Atunci, împăratul și-a amintit de fiica lui mezină, care plecase în lume, și lacrimile au început să-i curgă șiroaie.

Fata însă l-a liniştit, spunându-i:

— Măria ta, nu te mai întrista şi nu mai plânge. Cea de-a treia fiică a ta n-a murit. Ea s-a prefăcut în zeiţă şi se află pe Muntele Canyen.

Şi deodată s-a făcut nevăzută.

Auzind împăratul acestea, a dat poruncă la doi demnitari împărăteşti să se ducă la Muntele Canyen. Aceştia au plecat îndată, dar când au ajuns acolo, neştiind unde s-o caute, au început s-o strige. Au strigat în dreapta şi-n stânga, dar nimeni nu le-a răspuns.

Auzindu-l, Duhul Pământului a dus strigătul lor până la urechile zeiţei, apoi s-a întors şi i-a călăuzit pe cei doi până în faţa acesteia. Cum au văzut-o, demnitarii au căzut în genunchi, rugând-o să se milostivească şi să îndeplinească dorinţa tatălui ei. Prinţesa Miai Shang a luat îndată sabia de jad şi şi-a retezat o mână, apoi şi-a scos un ochi, a pus totul pe o tavă şi a dat-o celor doi demnitari care s-au întors la palat.

Când a văzut împăratul ochiul şi mâna fiicei sale, s-a speriat aşa de tare, că l-au trecut toate năduşelile. Dar după puţin timp a simţit că negul din spinare se face din ce în ce mai mic şi, până la urmă, a dispărut cu totul.

Atunci a răsărit luna şi, atingând cu razele ei ochiul şi mâna zeiţei, acestea s-au prefăcut în două vrăbii albe care şi-au luat zborul.

Inima împăratului era plină de recunoştinţă pentru cea de-a treia fiică a sa, care se jertfise pentru el. Pentru sacrificiul ei, Duhul Pământului i-a dat denumirea de Zeiţa Milei cu o mie de mâini şi o mie de ochi, zeiţă care alină toate durerile şi tristeţile pământenilor.

Şi aşa i-a rămas numele până în zilele noastre.

CUM ȘI-A PIERDUT XINDIAN CAPUL

Trăia odată un uriaș care se numea Xindian. Acesta avea o voință nemaiîntâlnită și un curaj nemaipomenit. Cu scutul într-o mână și securea în alta, plin de bărbăție, el s-a avântat în zările cerului, chemându-l la luptă pe împăratul de aici. Împăratul Cerului, mânios că cineva a îndrăznit să-l înfrunte, a pus mâna pe sabia de jad fermecată și a pornit la luptă cu Xindian. S-au luptat ei zile în șir, de cu zori și până-n seară, dar nici unul nu s-a lăsat răpus. Până la urmă, Împăratul Cerului și-a încordat toate puterile și, dintr-o lovitură, a retezat capul lui Xindian, care a căzut izbindu-se de pământ cu un zgomot ca de tunet.

Xindian și-a pipăit gâtul și, când a simțit că nu mai are cap, s-a speriat foarte tare, a mutat securea în mâna dreaptă și cu mâna stângă a început să pipăie în căutarea capului. A pipăit pământul, munții, pădurile și dealurile, și, ce atingea el cu mâna, se prefăcea în praf și pulbere.

Temându-se că Xindian își va găsi capul, îl va pune pe umeri și va începe iarăși lupta, Împăratul Cerului și-a luat din nou sabia de jad fermecată și, dintr-o lovitură, a despicat muntele în două. Capul lui Xindian s-o rostogolit în despicătură, iar muntele s-a închis la loc.

Xindian, care-și căuta mai departe capul, a auzit zgomotul și pe loc s-a oprit din căutare. Și cum stătea aplecat, semăna cu un munte care se afla acolo de mii de ani. Atunci a știut că nu-și va mai găsi niciodată capul care fusese îngropat în inima muntelui. Dușmanul

său de moarte stătea semeț în fața lui, ca un învingător.

Dar, oare, era Xindian învins? Nu, nu era învins și nici nu se socotea astfel!

Și-a îndreptat trupul și, cu scutul într-o mână și securea în alta, a început să lovească în stânga și în dreapta, ca și când și-ar fi văzut dușmanul.

Împăratul Cerului se întorsese însă de mult în palatele sale din cer, dar Xindian continua să se lupte și poate se mai luptă și astăzi.

CUPRINS

Peștișorul de aur 5
Perla strălucitoare 11
Băiatul din farfuria de jad 15
În căutarea soarelui 18
Fata-Lotus 24
Caracatița 30
Zâna Lotusului 35
Tăbliță dragonului 38
Vânătorul Halip 41
Trei fire de păr din aur 44
De ce răsare soarele când cântă cocoșul . . . 54
Rodia 56
Erlang prinde sorii 60
Cuhua, fata de la podul Inima Cerului . . . 62
Flautul de aur 68
Povestea lumii 71
Barca fermecată 74
Micul Dragon Galben și Marele Dragon Negru . . 80
Peștitorul regelui Tibetului 83
Sărbătoarea stropitului cu apă 87
Pasărea fericirii 89
Chung Wang și cele nouă zâne 97
Zeița cu o mie de ochi și o mie de mâini . . . 100
Cum și-a pierdut Xindian capul 109

Redactor: IOANA PODARU
Tehnoredactor: MARCEL DĂNESCU

Format: 16/70×100. Hârtie: Ediții: 50 g/m²

Tiparul executat la Imprimeria „ARDEALUL" Cluj
Comanda nr. 60178
B-dul 21 Decembrie Nr. 146
România

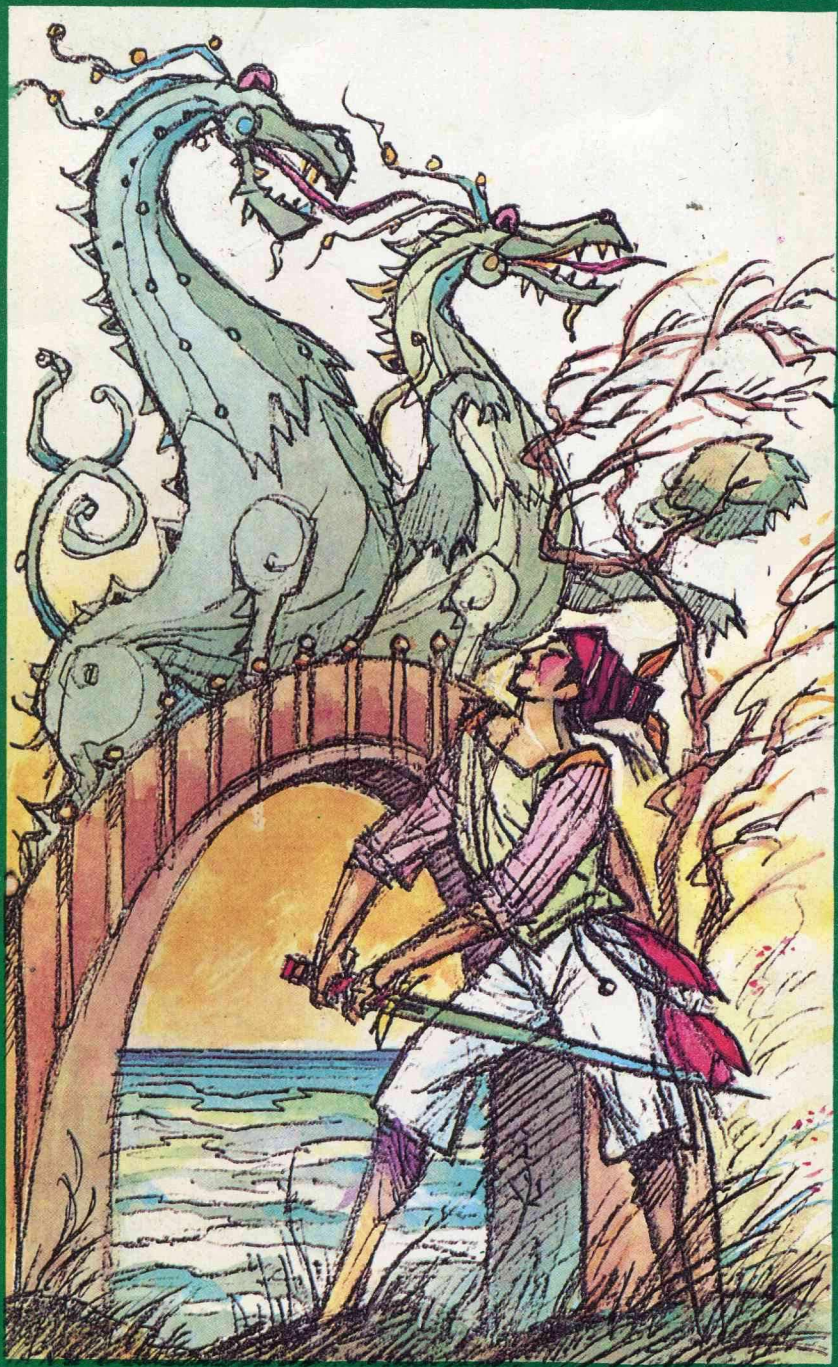

ISBN 973-9217-15-x

Lei 2900 + 58 T.L. = 2958